

Náklad 6 000 ks

Titulní strana:
Festival Dokořán

Pokračování ze strany 36

tragédie jsou jaksi banální, bizarní a nesmyslné. Ženy se litují a z mužů se stali «smutní klauni». Všichni, až na «přízemní» Natašu, se unášejí iluzemi o sobě. A jak se tak řeči vedou, sny a touhy planějí, «krásné duše» rezignují na to, v čem žijí, a praktická Nataša zabírá třem sestrám jejich dům. Tuto pitoreskní čechovovskou faunu vhodně doplňují optimističtí podporučíci Fedotík a Rode, nahluchlý posluha Ferapont a stará chůva Anfisa. Vedlejší postavy mají ve struktuře Čechovovy hry platnost alikvotních tónů vedoucích hlasů, řečeno hudební terminologií. Čebutykin, Solený, Ferapont i Kulygin zas vnášejí do hry disonanci: svým «nevhodným» chováním «vážné» proměňují v komicke či tragikomické; jejich «nevhodné» glosy či absurdní «pointy» ostře frázují proud vznešených snů, nálad a hovorů, kterým se neustále odávají protagonisté. Čechovova příslovečná hudebnost není ani lyrická, ani romantická - je ironická, a kontrapunktická.

Žádné zrekapitulování «zápletky», natožpak výčet postav s letmou charakteristikou, však nemůže vystihnout ducha této hry. Ve hře totiž nejde o vnějškovost, nýbrž o strukturu pocitů, skládajících výstižný obraz delikátních lidských propletenců.

Ve svých pracovních poznámkách ke *Třem sestrám* Čechov napsal: «Můj bože, jak všichni ti lidé trpí mudrováním, jak je znepokojuje klid a štěstí, které jim poskytuje život, jak jsou nestálí, vrtkaví, neklidní. A život je stejný, jako byl, vůbec se nemění, podřizuje se svým vlastním zákonům.» Bez špetky soucitu a s neúplatností velkého humoristy se nezdaráh ukázat nám «ty lidi» z jejich nejabsurdnější a nejgrotesknější stránky. Konečně, tyto postavy jako skuteční komičti hrdinové berou sami sebe do krajnosti vážně. Nicméně se jim nemůžeme jen tak snadno smát. U Čechova je vše komedie, a není to komedie, Lépe řečeno parafrázi výstižné charakteristiky Vladimira Nabokova: Čechov psal smutné komedie pro veselé lidi. Jejich smutek může plně ocenit pouze divák se smyslem pro humor. Věci pro Čechova byly zároveň směšné a smutné, jejich smutek ale neprociťme, jestliže nepostřehneme jejich směšnost, protože spolu souvisejí.

Jak známo, Čechov zplodil *Tři sestry* roku 1900 pro režiséra Konstantina S. Stanislavského a jeho Moskevské umělecké divadlo (MCHT). Na první čtené zkoušce si stál za svým, že napsal komedii, kdežto Stanislavskij ho ubezpečoval, že stvořil «*těživé drama z ruského života*». Když se při čtení herci začali dojímat a ronit slzy, Čechov znechuceně zkoušku opustil. Tento bytostný ironik a odpůrce sentimentálnosti naprosto neshášel ten příznačný sklon ruské duše k sebedojímání. *Tři sestry* pak Stanislavskij vskutku inscenoval jako chmurné larmoyantní drama. Diváci na každém představení prolévali potoky slz. Bodejť by ne: dostalo se jim pláčtivé útěchy nad vlastní «ubohostí», byl jim dopřán přímo elegický požitek: «Vidíte, my taky jako ty tři nebohé sestry nepochopené a nevinně hyneme v krásě.» Čechova to hnětlo. Jednou se mu dobrý známý svěřil, že na *Třech sestrách* brečel jako ženská. Čechov odpověděl: «*Nejste jediný. Ale proto jsem je nenapsal. Stanislavskij z nich udělal sentimentální hru. Já jsem chtěl něco úplně jiného. Chtěl jsem jednoduše lidem říci: Podívejte se na sebe, podívejte se, jaký ubohý a nudný život vedete. Pochopte, jak hloupě, špatně a nudně žijete. Nad čím je tu třeba plakat?*»

Čechov věděl, že pravda záleží na úhlu, z něhož pozorujeme věci, a jako neúplatný ironik události pozoroval z více úhlů současně - a který z nich je ten pravý, to nemůžeme znát.

Tři sestry. Překlad: Leoš Suchařípa. Režie: Stanislav Moša. Scéna: Emil Konečný. Kostýmy: Andrea Kučerová. Hudba: Zdenek Merta. Hrají: Markéta Sedláčková (Olga), Vendula Ježková (Máša), Svetlana Slováková (Irina), Michal Isteník (Andrej), Lenka Janíková (Nataša), Petr Štěpán (Veršinin), Jan Mazák (Čebutykin), Milan Němec (Kulygin), Vojtěch Blahuta (Tuzenbach), Jaroslav Matějka (Solený), Pavel Kunert (Ferapont), Eva Jelínková (Anfisa), Jakub Przebínda (Fedotík), Radek Novotný (Rode).

Premiéra na Činoherní scéně 30. května 2009.

TRAGIKOMEDIE

Anton Pavlovič Čechov

Tři sestry

Režie
Stanislav Moša

Překlad
Leoš Suchařípa

Hudba
Zdenek Merta

Scéna
Emil Konečný

Kostýmy
Andrea Kučerová

V titulní roli
Markéta Sedláčková
Vendula Ježková
Svetlana Slováková

Městské divadlo Brno

DOKOŘÁN

PRO HUDEBNÍ DIVADLO
BRNO 2009

13. - 20. 6. 2009

V. mezinárodní festival
hudebního divadla

Květen
2009
15. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

jako v každém roce, i letos jsme společně se všemi divadelníky na celém světě oslavovali 27. března Mezinárodní den divadla. Je tomu tak již od roku 1961 na popud Mezinárodního divadelního institutu. V souvislosti s tímto svátkem předčítají umělci před oponami svých jevišť provolání, která poukazují na význam divadla v životě společnosti. Mezinárodní divadelní ústav, založený v roce 1948 organizací UNESCO a světově proslulými divadelními osobnostmi, má dnes kolem stovky národních středisek po celém světě. První provolání napsal začátkem 60. let Jean Cocteau. V roce 1994 byl jeho autorem dramatik Václav Havel, do té doby se vystřídali například Arthur Miller, Peter Brook, Pablo Neruda, Luchino Visconti, Eugène Ionesco, Kirill Lavrov a Edward Albee.

Autorem letošního poselství se stal brazilský dramatik, spisovatel, teoretik a režisér Augusto Boal. Jeho myšlenky Vám předkládám v časově zkrácené podobě.

„Běžný život každé lidské společnosti je do značné míry teatrální. Pro mimořádné příležitosti vytváří taková společnost různá představení. Taková teatrálnost je výrazem společenské organizace a pomáhá vytvářet představení jako to, které jste přišli zhlédnout. Přestože si to neuvědomujeme, mají mezilidské vztahy jisté divadelní rysy: využívání prostoru, řeč těla, volba slov a modulace hlasu, konfrontace myšlenek a vášní, zkrátka všechno, co používáme na divadelních prknech, používáme i v běžném životě: jsme zkrátka lidmi od divadla!

Nejen svatby a pohřby jsou představení, obdobně je tomu i s každodenními rituály, které nám jsou tak důvěrně známé, že si to ani neuvědomujeme. Nejen pompézní události, ale i ranní káva, vzájemné pozdravení, nesmělé lásky a mohutné střety vášní, zasedání senátu či diplomatická setkání - to vše je svým způsobem divadlo.

Jednou z hlavních funkcí našeho umění je pomáhat lidem, aby si uvědomili teatrálnost každodenního života, kdy herci jsou zároveň i diváky, kdy jeviště a hlediště jsou zaměnitelné.

Všichni jsme umělci: když provozujeme divadlo, učíme se vidět věci, které bíjí do očí, ale které nevidíme, protože jsme zvyklí jenom se dívat. Co je nám důvěrně známé, stává se neviditelným: hrát divadlo znamená osvětlit jeviště našeho každodenního života.

Loni v září nás překvapila teatrální událost: domnívali jsme se, že žijeme v bezpečném světě a to navzdory válkám, genocidám, hekatombám a mučení, k nimž ovšem dochází daleko od nás, v dalekých a divokých končinách. Mysleli jsme si, že žijeme v bezpečí, že naše peníze jsou uloženy ve ctihodné bance nebo že jsou v rukách poctivého burzovního makléře. A náhle nám sdělili, že ty peníze neexistují, že jsou virtuální, že jsou jen nevkusnou fikcí nějakých ekonomů, kteří jsou rovněž fiktivní a rozhodně nejsou ani bezpeční ani ctihodní. Bylo to prostě jen špatné divadlo, neblahá zápleтка, v níž několik málo lidí mnoho získá a ze svých setkání přinášeli magická řešení. My, oběti jejich rozhodnutí, jsme zůstali diváky, co sedí v poslední řadě na bidýlku.

Jestliže pohledem pronikneme povrochní zdánlivostí, spatříme v každé společnosti utlačovatele a utlačované: etnika, pohlaví, třídy a kasty. Ukáže se nám nespravedlivý a krutý svět. Musíme vymyslet svět jiný, víme přece, že jiný svět je možný. Je na nás, abychom ho vybudovali vlastníma rukama na jevišti, na prknech našeho života.

Pojďte na představení, které právě začíná; až se s přáteli vrátíte domů, zahrajte si vlastní kus a spatříte, co jste ještě nikdy neviděli: to, co bije do očí. Divadlo není jenom událost, je to způsob života!

Všichni jsme herci: být občanem neznamená žít ve společnosti, být občanem znamená společnost změnit.“

Co k tomu dodat? Jen, že za všechny kolegy ve všech divadlech světa si Vás dovoluji pozvat k dobrodružným svátkům divadla právě k nám!

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

DOKOŘÁN

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

142. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 4. 2009

HANA KOVÁŘÍKOVÁ. V souboru zpěvohry je od 1. 11. 2008. Hraje v inscenacích Čarodějky z Eastwicku, Cikáni jdou do nebe, Markéta Lazarová, West Side Story, Mam'zelle Nitouche, Peklo, Jesus Christ Superstar, Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete, Evita, Bouře. Foto v expozici Muzea města Brna Špilberk. (Kostýmy ze hry W. Shakespeara Večer tříkrálový, v níž vytvořila roli Violy, jsou dílem Karoly Cermak-Šimákové.)

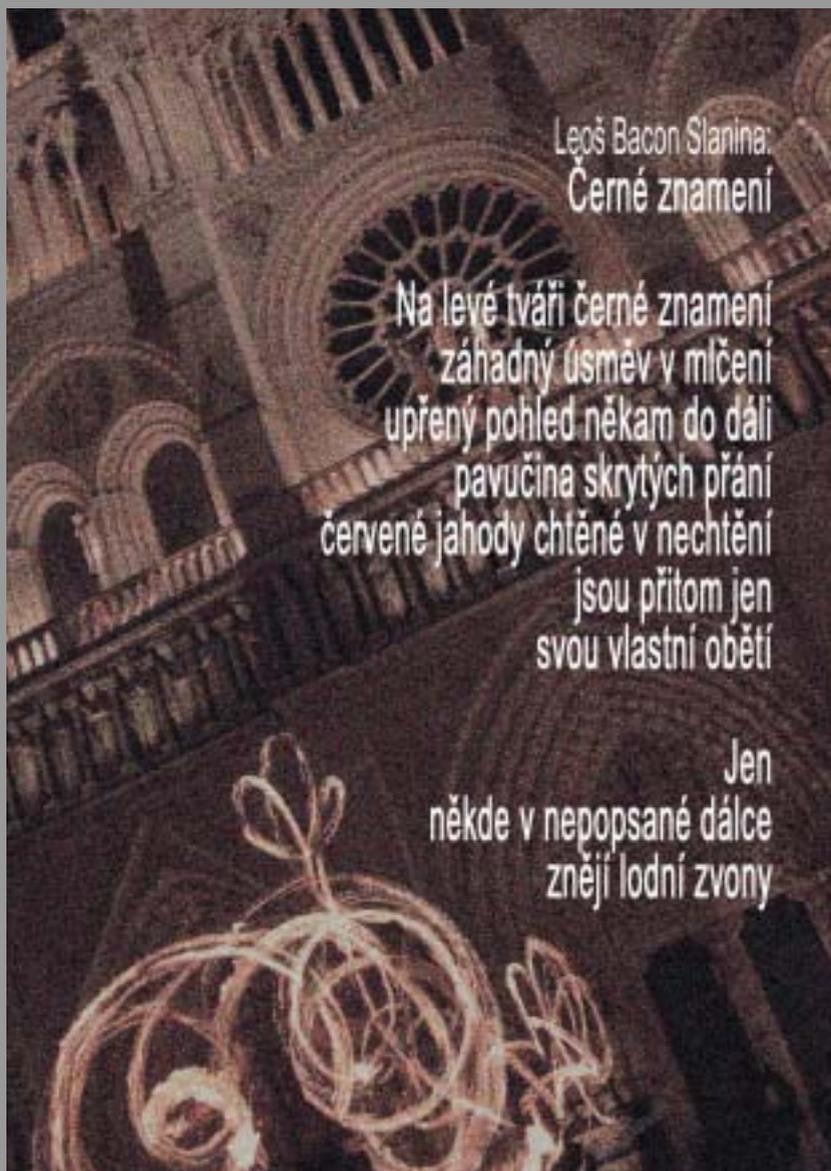

... Bídníci v brněnském nastudování mají jednotný tah i styl, jejich dynamika spočívá v dramaticky kontrastním střídání sborových scén s komorními. Režie propůjčuje každému výstupu emotivitu a dramatickou účinnost, budovanou z promyšlených detailů...
*Jana Machalická,
 Lidové noviny*

HOSTUJE
 JAN JEŽEK

Bídníci

Leoš Bacon Slanina:
Černé znamení

Na levé tváři černé znamení
záhadný úsměv v mlčení
upřený pohled někam do dále
pavučina skrytých přání
červené jahody chtěné v nechtění
jsou přitom jen
svou vlastní obětí

Jen
někde v nepopsané dálce
znějí lodní zvony

Život je to, co ti utíká, když si zrovna děláš jiné plány.

John Winston Lennon, MBE (9. října 1940 Liverpool
– 8. prosince 1980 New York) byl britský zpěvák a skladatel,
člen hudební skupiny The Beatles. Prosadil se také jako malíř,
herec, spisovatel a politický aktivista. Významným způsobem
ovlivnil vývoj rockové hudby 20. století.

*Pavel Fieber se
Stanislavem Mošou*

*Stanislav Moša
s Radkou Coufalovou*

28. BŘEZNA 2009 PREMIÉRA MUZIKÁLU ANDREW LLOYD

*Pavel Fieber
s Radkou Coufalovou*

*Radka Coufalová s Jiřím Machem
a Marcelou Vandrovou*

*Radka Coufalová
s Igorem Ondříčkem*

*Michael Prostějovský
s Evou Hrbáčkovou*

WEBBERA A TIMA RICE

Evita

Režie: PAVEL FIEBER

*Pavel Fieber
s Michaelem Prostějovským*

*Erik Pardus
s Lubošem Marečkem*

*Radka Coufalová s Jiřím Machem
a Janou Musilovou*

Foto: Jirf Kralochvíl

U ŠÁLKU KÁVY S HONZOU ŠMIKMÁTOREM VENDULA JEŽKOVÁ

VENDULA JEŽKOVÁ: VE VÍRU SESTERSKÉ ENERGIE

Během angažmá v Divadle Husa na provázku užívala jméno své babičky – Kasalická. Od srpna 2008 obohacuje soubor Městského divadla Brno a vrátila se zpět k původnímu příjmení. Mohli jsme ji zde zatím vidět v menších rolích v Pekle Zdenka Mertý a Stanislava

NENAHRADITELNÍ

Moši, Shakespearově Večeru tříkrálovém a neb Cokoli chcete i v úspěšném muzikálu Les Misérables. Na konci května ji poprvé uvidíme v roli větší – a hned jako Mášu v Čechovových Třech sestřích. Bude to potřetí, co ji režíruje Stanislav Moša, a podle svých slov se Vendula na tuto příležitost už hodně těší. Jejími divadelními sestrami budou Markéta Sedláčková a Svetlana Slováková. Premiéra se koná 28. května.

Postava Máši v Čechovových Třech sestřích bude tvou první velkou úlohou na prknech Městského divadla Brno. Co to pro tebe znamená?

Je to určitě velká příležitost a znamená především usilovnou práci. Hodně práce. Moc se

na to těším, jsem zvědavá na vedení pana Moši, protože jsem s ním činohru ještě nedělala.

Se Stanislavem Mošou jsi už ovšem, obrazně řečeno, prošla Peklem...

Ano, a taky jsem pod jeho vedením dělala Bídničky. Peklo pro mě bylo hrozně zajímavé v tom, že jsem doposud nedělala sborový vícehlasý zpěv, tak jsem si konečně vyzkoušela vícehlasé zpívání. V první řadě jsem se soustředila na to, abych zvládla udržet svůj hlas mezi všemi ostatními. To byl největší úkol.

Teď tě ale čeká ještě daleko větší

úkol...

To je zase něco jiného, protože v činohře jsem si jistější. I když u každé nové inscenace je člověk vždycky trochu nervózní.

Jaká je tvoje zkušenost s ruskou dramatikou?

Jistou zkušenost s ruskou dramatikou jsem získala na stáži v polské Lodži, kde jsem dělala scénu z Čechovova Strýčka Váni – Helena s Astrovem. Tomu jsem se věnovala celý semestr a mělo to velice zajímavý průběh. Mým vedoucím byl pan Juliusz Machulski a pomáhal mi pan Orłowski. Byla to strašně vzrušující práce – nechali mě, abych se v tom vykoukala, abych sama zjistila, o čem to je. Nejdřív jsem začala klasicky budovat takové

*Se Svetlanou Slovákovou
v muzikálu Peklo,
režie: Stanislav Moša*

to klišoidní divadélko. Postupně, když jsem hru četla podesáté, podvacáté, potřicáté, začaly mi docházet souvislosti a pochopila jsem vztahy mezi postavami. To byla nejlepší škola, jak se Čechovem prokousat. Trochu mě překvapilo, že v Polsku znali Petra Lébla a jeho čechovovské inscenace, to bylo příjemné zjištění. Takže musím říct, že v Polsku jsem se v Čechovovi vymáchala slušně.

S ruským autorem jsi se setkala i ve svém prvním angažmá, v Divadle Husa na provázku jsi hrála v Dostojevského Idiotovi Aglaju.

Aglaju v Idiotovi jsem převzala po Ivaně Uhlířové, nenastudovala jsem ji. To bylo rovněž velké hození do vody. Záskoky jsou zkušenost, při které si člověk projde ohněm, šílenými nervy, ale rozhodně jsem za tuto roli vděčná, protože byla hodně náročná a myslím, že mě zase posunula o kousek dál, jak se říká.

Jaká bude Máša?

To ještě nevím, začínáme zkoušet až několik dní po našem rozhovoru. Zatím si hru čtu a snažím se jí porozumět, ale hlavní výklad mě teprve čeká. Snažím se představit si, jaké jsou mezi postavami vztahy, jak jsou hluboké, kolik let se tyto vztahy utvářejí, pěkně si to obkroužit, abych byla připravena na to, až pan režisér řekne kudy, mít zmapováno a vydat se tím směrem.

Máša je zajímavá. Zatím z ní mám dojem, že je vášnivá. Ale záleží na výkladu. Přečteš si nějakou situaci, pak si ji představiš, napadne tě obraz, ale uvě-

domíš si, že má hned tři varianty, jak by mohl vypadat. Například jestli Máša miluje Veršinina od začátku, od druhého dějství nebo až od začátku třetího, jestli to není jen rozmar způsobený nudou, kterou zažívá s manželem. Je tam hodně možností. Postava asi musí herce nakonec tak nějak přerůst.

Existuje tedy něco jako „divadelní ruská duše“? Nějaký fundament, ze kterého je možné budovat postavy v inscenacích ruských autorů?

Já nevím, co je „divadelní ruská duše“, někdy se spíš mluví o široké ruské duši a podobně, ale to jsou konvence, které člověku v ničem nepomůžou. Takové ty všeobecnosti, co cvrlikají snad i vrabci na střeše.

My jsme Češi, žijeme jiným způsobem života. Ruská literatura, kinematografie nebo divadlo nás určitě obohacují, ale díváme se na ně a interpretujeme je odtud. Já sama jsem v Rusku nebyla, potkala jsem ve svém životě jen pár Rusů. Důležité je, jak si hru vyloží režisér. Musí to uchopit po svém a najít si v tom to, co v něm hra evokuje.

*Se Soňou Jányovou
v muzikálu Bídnicí,
režie: Stanislav Moša*

*Se Smrtkou
v komedii
Večer tříkrálový,
režie: Roman Polák*

Takže je otázka, jestli se to vůbec dá dělat ruský, když jsi Čech. Herec by měl zahrát cokoliv, jde o to, co tou kterou hrou chceš sdělovat. Zřejmě můžou existovat různá pojetí, kterým se text „nevzpírá“. Divadlo ale stoprocentně funguje pro lidi v tom městě, ve kterém stojí divadelní budova, a pro lidi v okolí toho města.

Máša je tvou první větší rolí, díky které se ze křoví dostaneš víc dopředu. Nebojíš se?

Říká se, že herec má pochybnosti vždycky, před každou hrou. Samozřejmě si říkáš, jak se bude s těmi kolegy zkoušet, jak to všechno bude probíhat, takže je tam očekávání toho, co přijde. Kromě toho, být sebou, nepodceňovala bych to křoví – křoví je báječná věc.

Křoví je fajn, ale diváci zpravidla nejvíc tleskají těm, kteří při děkovačkách chodí až nakonec. Takže co cítíš v souvislosti se svou první velkou rolí v Městském divadle?

Cítím chuť na větší roli. Cítím, že potřebuju takovou výzvu. Ta se postupně promění na tvůrčí vzrušení. Mám chuť se potrápít, chci, aby mi režisér dával těžké úkoly, chci objevovat, co je na postavě podobné mně a v čem je naopak jiná. Jsem v tom okamžiku, že to ve mně lomcuje, říká to: pusťte mě tam! ...já vám ukážu! To ne, je v tom i kus pokory. To není o tom:

*S Igorem Ondříčkem
v muzikálu Bídníci,
režie: Stanislav Moša*

„Já“ vám ukážu! Vždy jsi tam s ostatními kolegy, je to o souhře.

Kdo hraje „tvé sestry“?

Olgu hraje Markéta Sedláčková a Irinu Svetlana Slovácová. Když tu hru čteš, mezi těmi sestrami je taková sounáležitost, sehnatost, a i když Máša už bydlí se svým mužem, tak je a bratra Andreje neustále navštěvuje, pořád s nimi probírá všechny záležitosti a účastní se rodinného dění. Tři sestry, tři ženské, tři holky, tři děti... Co tam musí být za sílu, za energii... Proč napsal Čechov právě Tři? Ty holky vytvářejí svůj vlastní svět, cítíš v tom hravost a smutek. Všechno prožívají spolu, je to hrozně pěkné.

Ty sama máš sestry?

Já mám šestnáctiletého bratra a nevlastní starší sestru. Se sestrou jsem nikdy nebydlela, ale bratr... to je radost.

Dají ti tedy tvé sourozenecké vztahy něco, co se ti hodí pro roli Máši?

Určitě. Mám jeden extrémní zážitek, kdy jsem o bratra cítila strach až do morku kostí, že jsem si uvědomila, co náš vztah opravdu znamená a jak stojím o to, aby se tento vztah rozvíjel a dále kvetl. Je to pro mě velice důležité. Ale musím se krotit ve svých projevech, protože je mu šestnáct a právě si utváří svůj svět. Potřebuje hodně svobody, takže jsem teď víc pozorovatel než hybatel. On je teď takový vážný, rozumný, takže ze mě se stal ten indián, který ho popichuje, otravuje, dožgaruje, jak se říká u nás v Ostravě, a z té jeho vážnosti ho vyvádím.

Takže, když se vrátím ke Třem sestrami, tu sounáležitost, kterou mezi sebou sestry mají, znáš důvěrně z domu a můžeš z ní tedy čerpat.

Určitě. Rodina pro mě znamená hrozně moc. Dobré a přátelské vztahy s rodiči. V souvislosti se Třemi sestrami hodně přemýšlím o jejich rodině. Maminka sestrám umřela už dávno, otec rok předtím, než začíná děj. Sestry se často zmiňují především o otci. Holky jsou bez rodičů, opuštěné, ale možná o to víc semknuté. Moc se na to těším.

V Městském divadle jsi od začátku současné sezony. Jak se v téhle divadelní rodině zatím cítíš?

Na to je jednoduchá odpověď – cítím se dobře. Až mě to překvapilo. Setkala jsem se zatím jen s tím, že mi kolegové vycházeli velmi vstříc. Zdá se mi, že je to zdravé prostředí a momentálně jsem úplně spokojená. Myslím, že jsou tady lidé k sobě ohleduplní a zvláště oceňuji to, že dané slovo vždy stoprocentně platí.

foto: jeř Kratochvil

JANA MUSILOVÁ

S krčmářkou Thénardierovou (Janou Musilovou) z muzikálu Bídničci jsem si dal schůzku pár kroků od kabaretu Moulin Rouge v hospůdce Le Chat Noir. S Janou se sice vídáme často

v divadle, ale pro tento rozhovor vzhledem k probíhajícímu francouzským dnům v Brně a roli tak úzce spjatou s Paříží, kterou v muzikálu Bídničci herečka ztvárňuje, mi hospůdka Le Chat Noir připadla jako dobrý, byť trochu trhlý, nápad. Zvolil jsem cestování letadlem, z Prahy do Paříže je to rychlejší než po dálnici z Brna do Prahy. Na naše setkání přišla včas (Jana chodí vždycky včas, ať je to v Brně, Praze nebo Svitavách, tak proč ne v Paříži), a tak jsme si dali každý tuplák piva (15 Eu) a vychutnávali pěkný jarní podvečer v Paříži. Pravda je, že nám do povídání nezněly šansony, ale dívka u píána drtila mimo mísu Abbu, Madonu a podobné. No, ale také jsme možná měli pít víno...

Když jsme tady v Paříži, položím ti svoji oblíbenou otázku čistě z českého prostředí, (otřel jsem si pěnu piva z kníru). Vylezla bys s Francinem na pivovarský komín?

Já ? ... určitě.

No a teď můžeme k tvé lásce k Francii, šansonům, divadlu a Paříži. (Jana se zhluboka napila.)

Na gymnáziu jsem se musela rozhodnout, který jazyk budu studovat, všichni volili němčinu. Nikdo si nedělal iluze, že by bylo snadné vycestovat do Francie (končící normalizace pozn. red.). V rozhlase občas zazněly francouzské písničky, Bratislavskou lyru navštívila Mireille Mathieu, v televizi se sem tam vysílaly francouzské filmy v původním znění a mne francouzština naprosto okouzila. Nebyla jsem žádný šprt, ale francouzštinu jsem měla vždy

za jedna, i když vlastně... já měla všechny předměty za jedna, učení mi šlo bez problému. Jako malá jsem záviděla sourozencům, že už chodí do školy, a prosadila si, že půjdu do školy už v pěti letech (narozena v říjnu, mimochodem ve stejný den jako Zdena Herfortová). Neměřila jsem ani metr, vážila 16 kilo, velká červená taška na zádech a šla jsem na autobus. Dojížděla jsem z malé vesničky o čtrnácti baráčích. Vzpomínám si, jaké drama jsem zažívala, jestli mi autobus, až pojedu ze školy, zastaví doma. Nedosáhla jsem totiž na knoflík, který signalizoval, že chce někdo vystupovat. Taky mě štvalo, že musím stát v tělocviku poslední

RODINNÉ STŘÍBRO

v řadě, protože jsem byla vždycky nejmenší ze třídy. Ovšem ve čtrnácti letech se na gymplu konečně objevila spolužačka menší než já, čímž mi dost stouplu sebevědomí.

Ale zpátky k francouzštině. Na gymplu jsem objevila Edith Piaf, Gilberta Beauda, Jacquese Brela a láska k šansonům byla na světě. Pořád jsem chodila s kytarou, baret na hlavě a cvičila akordy.

No, těžko se to věří, já si tě pamatuji ze studií na JAMU, kdy jsi naopak působila, že z tebe bude žena krev a mléko, boubelka. No, pak jsem to všechno nějak dohnala, až moc. Těch diet a držení úplňku, kdy jsme se spolužačkou Evou Bankovou celý den držely půst, pily jen vodu a pak si na ko-

lejších hned po půlnoci usmažily třeba bramboráky. Takže se dostavil naprosto opačný efekt. Ale já jsem věděla, že se musím trochu hlídat. Moje maminka nebyla moc při těle, ale neměla žádný pas a já se obávala, že budu v tomhle po ní, a tak jsem se v pubertě začala stahovat v pase širokými pásky, což mi pomohlo formovat postavu. A i když boubelka, jak říkáš, tak v pase vždycky 60 cm. No a to ostatní tím ještě víc vyniklo.

V Bídnících hraješ krčmářku Thénardierovou, je to tvůj první herecký kontakt s francouzskou divadelní realitou? (Kdo Janu neviděl, jak v roli krčmářky na jevišti mele maso, nic neví o kuchtěni).

S muzikálem Bídníci jsem se poprvé setkala, když jsem hostovala v prvním uvedení tohoto světového muzikálu v Česku ve vinohradském divadle. Vystupovat na scéně tohoto nádherného pražského divadla vedle Lucky Bílé, Heleny Vondráčkové, Petry Janů, Karla Černocho, Jirky Korna, které jsem doposud znala jen z televize, bylo pro mne velkým zážitkem. Všichni jsme k té práci přistupovali s nesmírnou pokorou. U zpěváků zvучných jmen byla o to větší, že neměli hereckou průpravu a muzikál Bídníci je velké dramatické dílo a jen zazpívat nestačí. Výsledek byl výborný a atmosféra při zkouškách a představeních neopakovatelná.

V našem provedení ztvárňuji vděčnou roli krčmářky. Dá se na ní dobře vyřádit. Vůbec mi nevadí udělat ze sebe na jevišti bezzubou jedubábu. Pivo by ti tam ode mne asi nechutnalo, jako tady. Ovšem pokud se ptáš na francouzskou dramaturgiu, tak nejspěšnější je zatím pro mne role v komedii, kterou režíroval pro naše divadlo Gustav Skála a od roku 1996 se neustále hraje před vyprodaným hledištěm, Brouk v hlavě. Hraje poněkud ztřeštěnou žárli-vou manželku Marcelu neméně žárlivého, nešťastným handicapem postiženého ředitele pojišťovny, Viktora Emanuela Chamboissy.

Vraťme se do Paříže, jsi tu často, který kout Paříže je ti nejsympatičtější?

Přiznám se, že mám stále velké oči, když přijedu do velkoměsta. Paříž je grandiózní. Montmartre... obrovské kouzlo, Trocadero, Notre-Dame, Louvre, Tuilerie, Seina, eiffelka, tudy všude se mohu toulat stále znovu. Navštívila jsem muzeum Edit Piaf, které se nachází v prostorách bytu, ve kterém žila. Je třeba se tam dopředu objednat, což se stalo, ale přišla jsem téměř o půl hodiny dříve a zazvonila na zvonek. Otevřel pan Bernardt, člověk, který bdí nad památkami pařížského Vrabčáka, a neskrýval rozladění, že jsem tu brzo. Po úvodním nevlídném přijetí mě vpustil dovnitř. Dýchla na mne neopakovatelná atmosféra. Procházela jsem se v jejím království, působilo to na mne, jako kdyby si jen na chvíli odskočila a za chvíli se měla vrátit. Do toho všeho zněla její hudba. Náhdera. S panem Bernardtem jsme si kápli do noty a také jsme zjistili, že ve sbírce muzea vedle knih o Edith v různých jazycích, chybí české vydání. Bylo mi jasné, že se to musí napravit. Vřele jsme se rozloučili a já mu věnovala svoje CD s šansony. Po návratu domů jsem koupila českou knihu, a než jsem ji stačila odeslat, přišel mi z Paříže od pana Bernardta krásný dopis, kde mě nazval velvyslankyní francouzského šansonu u nás. To přece potěší.

Není to dnes ale více turistická oblast, místo, kde Francouze moc nepotkáš, místo, kde je více

Japonců, Němců a Američanů než domorodců? (Je to zvláštní, mám pocit, že jsou to stále stejní lidé, ať už u pyramid nebo na Times Square či v Benátkách)

Pokud jsi citlivý, tak vše, co se v ulicích Paříže odehrálo a čelí jsi o tom v románech, to vše na tebe stále působí, turisté neturisté. Také jsou klidná místa, třeba Cimetiére du Pere Lachaise, kam vždycky zajdu položit růži na hrob Edith Piaf a projít se kolem náhrobků velikánů světové literatury, dramatu a šansonu. Také se snažím využít možnosti navštívit v Paříži koncerty svých oblíbenců, například koncert Charlese Aznavoura k jeho osmdesátinám, kde vedle dalších osobností zazpívala i Lizza Minnelli. A také jsem v Paříži zhlédla skvěle inscenované muzikály: Chicago a Šumař na střeše.

Vystoupilas někdy v životě před francouzským publikem, ať už jako herečka, nebo jako zpěvačka? (Další tuplák 15 Eu)

Ještě na JAMU jsem s orchestrem brněnské konzervatoře odjela do Francie, kde jsem zpívala také francouzské šansony, překvapilo mne, že posluchači přijímali mou francouzštinu pozitivně, vůbec jim nevadila nedokonalá výslovnost. Ovšem na svém francouzském „r“ a nosovkách jsem si zakládala. Stejně je nejvic zaujalo, když jsem jejich národní skvosty, šansony francouzských legend, zpívala v češtině. V Paříži mám pár přátel a díky nim jsem vystupovala v hudebním klubu jen několik metrů od legendární Olympie. Komorním vystoupením pouze s klavírním doprovodem se nám podaři-

lo navodit příjemnou atmosféru. Francouzi jsou milí. I když mám i trochu nepříjemnou zkušenost z dovolené v Cannes, kde jsme bydleli v malém domácím hotýlku a ráno na snídani jsem prohodila pár slov s francouzskými hotelovými hosty. Bylo to příjemné a milé. Pak přišli přátelé, zazněla čeština a najednou se situace úplně změnila, zaregistrovala jsem nevlídné pohledy, a když jsme odcházeli a já se s nimi chtěla rozloučit, neodpověděli ani na pozdrav. Ale to je jen jedna zkušenost.

Máš ráda chrámovou varhanní hudbu?

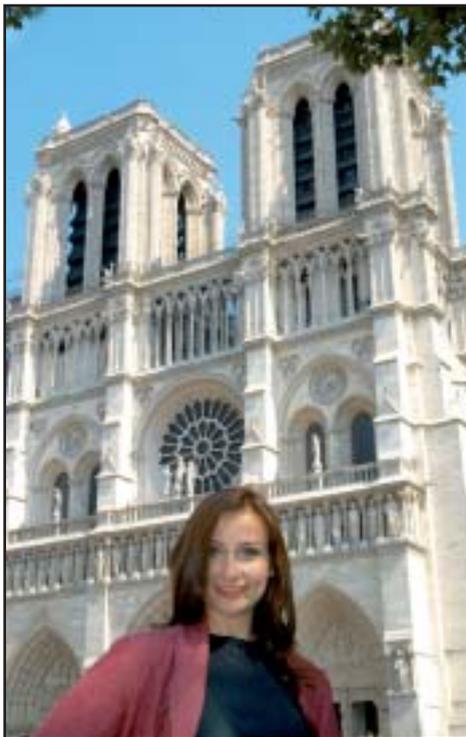
Z varhanní hudby cítím zvláštní sílu. Nabádá člověka k rozjímání. Aspoň já to tak cítím, protože ji mám právě spojenou s chrámy a kostely, které vnímám podobně. Líbí se mi, ale každý den bych ji poslouchat nemohla. Zpívání v kostele má své kouzlo. Ovšem naposledy jsem v kostele vystupovala před Vánoci ve Svitavách a byla tam tak strašná zima, že jsem při zpívání viděla jen páru, která mi proučila od úst a celou dobu jsem přemýšlela, jak moc to odstónám.

Ve svém volném čase jsi raději sama, nebo jsi společenská dívka?

Jak kdy, umím být i sama. Někdy jsou problémy, se kterými se potřebuji poprat sama, ale ve společnosti jsem ráda. Společnost milých lidí a přátel je pro mne balzám.

Kterého světového dramatika bys ráda požádala, aby napsal roli jen pro tebe?

Má-li být žijící, tak třeba pana Rovnera, který napsal

„Vrátila se jednou v noci“. Je to velice citlivě a opravdově napsaná hra.

Kterou herečku ze slavného černobílého období barrandovských ateliérů máš ráda?

Adinu Mandlovou. Vidím v ní aristokratický typ dámy, přirozené herečky i v době Oldřicha Nového a Hugo Hasse, kdy se vše trochu přehánělo.

Náhoda by tě posadila vedle Depardieua, o čem by ses s ním bavila, kterou otázku bys mu položila? (No, nenapadají mě naprosté kraviny?)

Co bych se ho asi zeptala... jestli by si mě neobsadil do nějaké pěkné role vedle sebe ve filmu (ani nekomentuji kolikrát se Jana při našem povídání zasmála, moc jí to sluší, tentokrát se smála velmi dlouze). K takovým lidem cítím obdiv a nemusí to být zrovna Depardieu. Třeba k hercům našeho divadla, na které jsem se chodila jako studentka dívat nebo mě učili na JAMU, chovám velikou úctu. Určitě i větší než k panu Depardieu, kterého znám jenom z filmů, ale naše herce znám v mnohdy i těžkých situacích a o to víc si jich vážím. Jejich poctivostí a takové té pokory jakoby ze staré školy, která mi připadala někdy trochu přehnaná a upjatá, když jsem přišla, coby čerstvá absolventka JAMU, do angažmá. Dnes to vidím úplně jinak.

Který z partnerů ti udělal největší radost, když jsi s ním stála na jevišti?

Musím říct, že všichni kolegové, se kterými hraje me Brouka v hlavě a Vrátila se... Zdena Herfortová, Erik Pardus, Igor Ondříček, moji spolužáci Jirka Dvořák a Tomáš Sagher a všichni ostatní. Musela bych napsat celé obsazení. A z toho našeho muzikálového světa Městského divadla nám neustále přibývají noví kolegové a je úžasné sledovat, jak jsou čím dál tím šikovnější. No, ale když jsme v té Francii, víš, co byl taky zážitek? Stát u nás na jevišti s Huguesem Aufrayem, francouzským zpěvá-

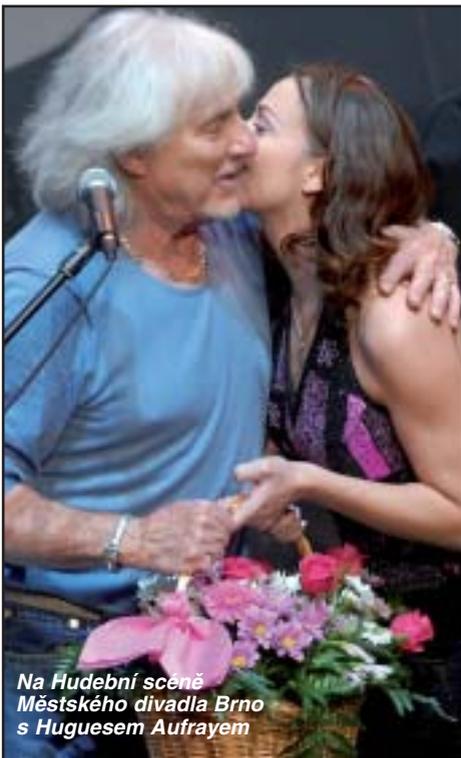
kem a autorem takových hitů jako třeba „Sbohem lásko, nech mě jít“, který jsem už jako malá zpívala s kytarou někde u táboráku. Najednou slyšíš tu to píseň v jeho podání a světla ramp jsou ještě jasnější a hudba ještě podmanivější,

Setmelo se a Paříž voní zločinem, máš zbrojní pas a osobní zbraň? (Je na čase toho nechat mohl bych se třeba zeptat na ještě větší blbost.)

Jako agentka Scullyová musím!! Ale hlavně mám hodně nejen francouzských desek, úžasného syna, jsem zdravá holka a žiji prací, kterou miluji. Těším se na pěkné role, hezké písničky a vůbec zajímavé věci v životě, které mě potkávají. To víš, že mám sny a není jich málo, ale tím je víc šancí, že se aspoň některé splní. Víím, že všechny splnit nejdou, třeba ty muzikálové. Ale naštěstí je tu taky činohra, a tak „se vrátím jednou v noci“ a jsem šťastná.

Večer se protáhl, Jana spěchala za přáteli a já se šel toulat uličkami Montmartru. Všude kolem mne seštosované dějiny umění a historie evropské politiky. Potom letiště Orly a cesta domů. Ještě v letadle jsem nepříjemný pocit z letu (když už pámbůh chtěl, abychom létali, tak nám mohl stvořit křídla) zaháněl vzpomínkou na pěkný večer pár kroků od kabaretu Moulin Rouge.

Dva tupláky piva si do hlavy nalil a fotky „černé kočky“ v Paříži pořídil jeř Kratochvíl

Na Hudební scéně Městského divadla Brno s Huguesem Aufrayem

13. - 20. 6. 2009

V. mezinárodní festival hudebního divadla

DOPROVODNÝ PROGRAM:

28. 5. ve 14.30 hod.

DIVADELNÍ KLUB

Tisková konference

u příležitosti zahájení V. ročníku festivalu Dokořán pro hudební divadlo - Brno 2009

15. 6. 2009 v 15-17 hod.

DVORANA MdB

Prezentace nových trendů divadelního líčení

17. 6. 2009 ve 14 hod.

DIVADELNÍ KLUB

Workshop

Téma: Současný světový muzikál - muzikály ze světových metropolí: Wicked, Spring Awakening, Rent, Jekyll & Hyde, Mozart! ad.

Provází dramaturgyně Pavlína Hoggard.

Živé ukázky zpívají studenti muzikálového herectví JAMU Brno.

18. a 19. 6. 2009

ZKUŠEBNA ORCHESTRU

Dirigentské kurzy

pod vedením šéfdirigenta MdB Jiřího Petrdlíka

19. 6. 2009 v 18 hod.

DVORANA MdB

Závěrečný koncert absolventů dirigentských kurzů

20. 6. 2009 v 11 hod.

DIVADELNÍ KLUB

Kulatý stůl o operetě a muzikálu

Pořádá Jednota hudebního divadla

Téma: Tendence hudebního divadla ve světle festivalu Dokořán a jeho diváků.

13. 6. 2009 v 16 hod. / ČINOHERNÍ SCÉNA
Slezské divadlo Opava

Eduard Künneke

BRATRÁNEK Z BATÁVIE

opereta

Intimně laděná opereta o sedmi postavách bez sborových a baletních čísel s osobitou melodikou a lehkou opojnou kompozicí.

Délka představení: 2.05 hod.

Cena vstupenky: 180,- Kč.

13. 6. 2009 v 19.30 hod. / HUDEBNÍ SCÉNA
Městské divadlo Brno

Daniel Fikejz, Ivan Huvar, Rin Brezina

BALADA O LÁSCE (SINGOALLA)

mystický muzikál

Podmanivý příběh tragické lásky krásné Singoally a vizionářsky smýšlejícího Erlanda kdesi v severním království.

Mystický laděná hudební partitura Singoally, propojující rock, jazz, klasické i etnické prvky a syrové písňové texty.

Cena vstupenky: 580,- Kč.

14. 6. 2009 ve 14.00 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA
Slovácké divadlo Uherské Hradiště

Jiří Brdečka, Oldřich Lipský,

Ondřej Brousek, Radek Balaš

ADÉLA JEŠTĚ NEVEČĚRELA

muzikálová hororová komedie

Originální muzikálový projekt Slováckého divadla podle fenomenální komedie z roku 1977, patřící dodnes do zlatého fondu české kinematografie.

Délka představení: 2.30 hod.

Cena vstupenky: 280,- Kč.

14. 6. 2009 v 17 hod. / DVORANA MdB
Opera Swing Quartet Karlsruhe, Německo

MISCHEN: IS POSSIBLE

koncert "pod vínem"

OS4 je synonymem pro swingově znějící delikatesy, kdy se znalec opery nestačí divit a jazzový fanoušek si užívá volnou, ničím nezátíženou úpravu. Na festivalu Dokořán pro hudební divadlo - Brno 2009 představí Opera Swing Quartet to nejlepší ze své produkce: swingovou klasiku smíchanou s nejvýznamnějšími díly z opery i operety.

Průvodní slovo v českém jazyce.

Délka koncertu: 2 hod.

Cena vstupenky: 160,- Kč za místo k sezení.

14. 6. 2009 ve 20 hod. / HUDEBNÍ SCÉNA
Národní divadlo moravskoslezské Ostrava
Divadlo Jiřího Myrona

František Ferdinand Šamberk - Karel Hašler

PODSKALÁK

nejoblíbenější česká lidová hra

se zpěvy a tanci o dvou dílech

Zábavný příběh lidové operety o čtyřech obrazech nás zavede do Podskalí (dnes už neexistující pražské osady na pravém břehu Vltavy) mezi jeho svérázné obyvatele.

Délka představení: 2.05 hod.

Cena vstupenky: 320,- Kč.

15. 6. 2009 v 15 hod.

DIVADELNÍ STUDIO MARTA / JAMU Brno

William Shakespeare, Dada Klementová

VEČER TŘIKRÁLOVÝ ANEB CO KDO CHCE

muzikál podle komedie W. Shakespeara

česká premiéra

Večer tříkrálový jinak. Dvanáct zhudebněných sonetů, zpívaných formou acapella, vytváří kouzelnou atmosféru této interpretace Williama Shakespeara. Pohybové kreace ji podtrhují.

Zkrátka Shakespeare jinak.

Délka představení: 3 hod.

Cena vstupenky: 100,- Kč.

15. 6. 2009 v 18 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA

projectWINGS

absolutní stepařská show

Známi a úspěšní tanečníci se rozhodli ukázat, co v nich doopravdy je. Step jako taneční forma není rozhodně mrtvá! Talent a nadšení se spojuje s profesionalitou a kvalitou taneční techniky, kterou pilovali u mnoha slavných stepařů z celého světa. Jejich talentu tleskali diváci na slavném divadelním Fringe festivalu v Edinburghu 2007. Ten je už léta živou vodou světového divadla.

Účinkují: Jiří Korn, Jan Bursa, Václav Muška, Pavel Strouhal.

Délka představení: 1.20 hod.

Cena vstupenky: 360,- Kč.

15. 6. 2009 ve 20 hodin / HUDEBNÍ SCÉNA

Hudební divadlo Karlín Praha

Emmerich Kálmán

ČARDÁŠOVÁ PRINCEZNA

klasická opereta

Nejlepší a nejznámější opereta Emmericha Kálmána a jedna z nejlepších světových operet vůbec, taková je Čardášová princezna. Nastudování Hudebního divadla v Karlíně ve spolupráci s maďarským BUDAPESTI OPERETT SZÍNHÁZ si dává za cíl přilákat na operetu široké spektrum diváků.

Délka představení: 3 hod.

Cena vstupenky: 480,- Kč.

16. 6. 2009 ve 14 hod. / LOUTKOVÉ DIVADLO
RADOST

Deutsch-sorbisches Volkstheater Bautzen, BRD
Německo-srbské lidové divadlo Budyšin, SRN

Wolfgang Amadeus Mozart

DIE ZAUBERFLÖTE

(KOUZELNÁ FLÉTNÁ)

Pohyblivé obrazové divadlo s hudbou

od Wolfganga Amadea Mozarta

Délka představení: 2 hod.

Cena vstupenky: 160,- Kč.

16. 6. 2009 v 17 hod. / ČINOHERNÍ SCÉNA

Badisches Staatstheater Karlsruhe, Německo

Georg Philipp Telemann

PIMPINONE ODER DIE UNGLEICHE HEIRAT
(PIMPINONE ANEB NEROVNÉ MANŽELSTVÍ)

komická opera

Telemannova „žertovná“ hudební mezihra využívá veškerý repertoár vtipně napsané komedie.

Délka představení: 2 hod.

Cena vstupenky: 240,- Kč.

16. 6. 2009 ve 20 hod. / HUDEBNÍ SCÉNA

Divadlo Andreja Bagara Nitra, Slovensko

Pavol Braxatoris - Gejza Dusík

MODRÁ RUŽA

opereta

Nesmírně šlágru Gejzy Dusíka zní prostřednictvím znamenitých umělců nitranského Divadla Andreja Bagara v proslavené operetě Modrá ruža. Samo divadlo zve své diváky na chytlavé melodie, lehkost zápletky, vtipný příběh, komické postavy, ale také na hereckou hravost, inscenační fantazii, taneční gracióznost...

Délka představení: 3 hod.

Cena vstupenky: 280,- Kč.

17. 6. 2009 v 16.00 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA

Mestno gledališče Lublaň, Slovinsko

Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone

SUGAR - NEKATERI SO ZA VROČE
(SUGAR - NĚKDO TO RÁD HORKÉ)

muzikál

Muzikál vznikl na základě legendárního filmu Někdo to rád horké s Marilyn Monroe. Stejnomený muzikál pak zaznamenal ve světě mimořádný úspěch a v prosinci loňského roku jej na prkna lublaňského divadla přivedl také režisér Stanislav Moša.

Délka představení: 2.20 hod.

Cena vstupenky: 240,- Kč.

17. 6. 2009 ve 20 hod. / HUDEBNÍ SCÉNA

Mazowiecki teatr muzyczny
Operetka Varšava, Polsko

Emmerich Kálmán

HRABINA MARICA (HRABĚNKA MARICA)

klasická opereta

Hraběnka Marica je jednou z posledních velkých, klasických operet.

Skladatel Emmerich Kálmán v „Hraběnce Marici“ mistrovsky zakomponoval barvitě melodie a tance své vlasti.

Délka představení: 3 hod.

Cena vstupenky: 280,- Kč.

18. 6. 2009 v 15.00 hod. / ČINOHERNÍ SCÉNA Nová scéna Bratislava, Slovensko

Martin Kákoš, Martin Sarvaš, Gabo Dušík

FRANTIŠEK Z ASSISI

původní slovenský muzikál

Giovanni Bernardone, zvaný sv. František z Assisi, snilek a básník. Svou cestu k pravdě psal jen svým životem - dramatickým osudem plným utrpení a odříkání, ale i radosti z poznání, z harmonie se světem.

V titulní roli Stanislav Slovák

Cena vstupenky: 240,- Kč.

18. 6. 2009 v 18 hod.

LOUTKOVÉ DIVADLO RADOST

Loutkové divadlo Radost

Vlastimil Peška

JAK TO DĚLAJÍ ANDĚLÉ ANEB STVOŘENÍ SVĚTA

hudební představení na motivy

*z děl Jeana Effela a Roarka Bradforda
pro celou rodinu*

Inspiračí ke scénáři byl obrázkový knižní seriál o stvoření světa, jehož autorem je Jean Effel, proslulý francouzský kreslíř a publicista. Všechny jeho příběhy ožily v roce 1957 ve filmu E. Hofmana.

Cena vstupenky: 160,- Kč.

18. 6. 2009 ve 20 hod. / HUDEBNÍ SCÉNA

Městské divadlo Mladá Boleslav

Karel Poláček - Martin Vačkář - Ondřej Havelka

MUŽI V OFFSIDU

hudební komedie

Komedie o tom, že kdo zradí svůj klub, nemá štěstí v životě.

Délka představení: 3 hod.

Cena vstupenky: 280,- Kč.

19. 6. 2009 v 15 hod. / ČINOHERNÍ SCÉNA

Těšínské divadlo / Scena Polska

Paul Barz

VIVA VERDI

Když sedmdesátiletý mistr opery Giuseppe Verdi začínal spolupracovat s Arrigem Boitem, o třicet let mladším libretistou, ještě netušil, že toto partnerství bude jedním z nejšťastnějších případů v historii opery.

Délka představení: 2.20 hod.

Cena vstupenky: 240,- Kč.

19. 6. 2009 ve 20 hod. / HUDEBNÍ SCÉNA

Divadlo J. K. Tyla Plzeň

John Kander, Joseph Stein, Fred Ebb

REK ZORBA

muzikál podle světoznámého románu

Nikose Kazantzakise

Řek Zorba - dílo, které je známé především z oscarového filmu s legendárním Anthony Quinnem, má také svoji muzikálovou podobu. Jejímí autory jsou John Kander a Fred Ebb, jinak úspěšní tvůrci muzikálů Cabaret a Chicago.

V titulní roli Ladislav Kolář.

Délka představení: 2.30 hod.

Cena vstupenky: 360,- Kč.

20. 6. 2009 v 15.00 hod. / ČINOHERNÍ SCÉNA

Východočeské divadlo Pardubice

John Kander – Fred Ebb – Bob Fosse

CHICAGO

*muzikál na podkladě stejnojmenné knihy
Maurine Dallas Watkinsové*

Krimi muzikál odehrávající se roku 1929 v Chicagu v atmosféře jazzových rytmů. U nás je Chicago známé ze stejnojmenné filmové podoby oceněné Oscarem za nejlepší film roku 2002.

Délka představení: 3 hod.

Cena vstupenky: 360,- Kč.

20. 6. 2009 ve 20 hod. / HUDEBNÍ SCÉNA

Městské divadlo Brno

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice

EVITA

muzikál

Muzikálové zpracování životního osudu významné osobnosti novodobých dějin, Evy Perón. Tento muzikál úspěšně používá dva hudební styly - soft-rock, příjemně ozvláštěný španělskými prvky, a ten mistrně spojuje s dramaticky odlišným moderním hudebním jazykem.

Délka představení: 2.10 hod.

Cena vstupenky: 580,- Kč.

Komerční oddělení MdB nabízí mimo koupě vstupenek na jednotlivá představení v pokladně divadla též Festivalové předplatné, tedy návštěvu všech představení za zvýhodněnou cenu 4.080,- Kč.

Kromě toho je možné zakoupení abonmá na odpolední představení (začátky v 15 a 18 hodin) za 1.884,- Kč či představení večerní (po 19. hodině) za 2.208,- Kč.

Vstupenky na festivalová představení lze zakoupit v pokladně Městského divadla Brno každý všední den od 8.00 do 20.00 hodin, v sobotu a v neděli už hodinu a půl před začátkem představení. Jednotlivé vstupenky lze rezervovat také telefonicky na čísle 533 316 347 nebo mailem na adrese: predprodej@mdb.cz. Studentům a důchodcům poskytujeme 30% slevu.

Hromadné objednávky a předplatné vyřizuje komerční oddělení na telefonních číslech 533 316 410 a 533 316 318 (e-mail: komercni@mdb.cz).

VLADIMÍR KLOUBEK

Usměvavý, sympatický, v dobré fyzické i psychické kondici, v manželství i ve své práci šťastný, takový je choreograf Vladimír Kloubek. V Městském divadle Brno rozpohyboval baletní ansámbli i zpěváky a herce v inscenacích *Máj*, *Jesus Christ Superstar*, *Král Jindřich VIII.*, *Osudy dobrého vojáka Švejka*, *Hra o lásce, smrti a věčnosti*, *Babylon*, *My Fair Lady* ze Zelňáku a tak dlouho dále, až po úplně čerstvou *Evitu*. Sám říká, že inscenací bylo na tři desítky, nejvíce vzpomíná na první - *West Side Story* před čtrnácti roky. Začal bez větších zkušeností choreografa, ale s bohatými zkušenostmi člena baletu Národního divadla Praha, Pražského komorního baletu Pavla Šmoka, o němž mluví jako o svém druhém tátovi. Spolupracoval s ním také v basilejském baletu, tančil i v německém Freiburgu. Je absolventem tanečního oddělení pražské konzervatoře a na pražské AMU vy-

doby jsem jen tančil a nedělal žádnou choreografii, kromě menších věcí. Od té doby se mě na tiskovce nikdo nikdy na nic nezeptal, jako by choreograf nebyl. A mám také vyzkoušeno, že divák půl hodiny po představení vůbec neví, že někde figurovalo jméno nějakého choreografa. S kritiky je to podobné.

Jak vzpomínáte na WSS?

Docela rád. Když mně pan ředitel Stanislav Moša před čtrnácti lety dal příležitost dělat v Městském divadle moji první choreografii, říkal jsem své ženě Ivaně: Jestli se to nepovede, hned je konec, už nikdy si nevzru. Ale dělali jsme na WSS velmi poutivě.

U některých inscenací vám byla manželka asistentkou, váš nejnovější společný opus je muzikál Evita. Jaké to je pracovat s vlastní ženou na takovém díle?

I přes někdy ostřejší diskuse to funguje. Ona vlastně naše vzájemná spolupráce tady vznikla zároveň

s nabídkou práce na WSS, kdy Ivana využila Mošovy nabídky dělat asistentku choreografa. Samozřejmě že se někdy hádáme. Takhle ne, já bych to udělal jinak..., a že si vnučujeme vzájemně názor nebo pohyb. Ale je ideální, že o práci kdykoli můžeme mluvit. I v noci, když se probudíme, je někdy nápad. Můžeme si ho doma vyzkoušet, nebo jdeme sami na sál. Jiný asistent nebo asistentka by byli omezení svým časem, tím omezují můj čas, kdežto tady se domluvíme a můžeme si říct něco i ostřeji, než s někým, kdo je jen přidělen. A můžou se objevit věci, které bych nedokázal tak zprostředkovaně popsat někomu jinému. Vychází nám to výborně, aspoň já mám ten pocit, a myslím, že by Ivana se mnou souhlasila. Už dlouho jsme ale spolu takto nedělali, před *Evitou* jsme pracovali na stejném titulu pro Německo.

To zní jak z růžového románu, společná práce v harmonii. Máte také stejné metody, způsoby práce?

Ivana je výborný pedagog a já miluji tvorbu, prožívám vznik inscenace. Ale potom už ten pohyb vypilovávat, to mě tak nebaví. Je to mravenčí práce, neustále opakovat stejné věci. Ivana má metodiku pohybu vycudovanou, ví, jak na to, takže se tomu věnuje a já u toho jen tak sedím a říkám: „Výborně, lvi, to bych snad udělal trochu jinak.“ Jen koriguji. A zase je tady výhoda domácí konzultace, přicházíme připraveni. Zatímco cizí asistentce musím své představy nejdříve sdělit, vymyslím je sám a ona se je potom učí. S Ivanou se doplňujeme v momentě, kdy nemůžeme být na nějaké zkoušce, protože učí na konzervatoři i na Janáčkově akademii múzických umění. Já jí říknu, co nefungovalo a můžeme se přistě klidně vystřídat. Opravdu nám to vychází výborně.

Inspiroval vás při tvorbě choreografie Evity Parkerův film s Madonnou a s Antonio Banderasem?

Ukázal mi, jak to nebudu dělat. Madonna je výborná zpěvačka, ale to je pro mne asi tak všechno. Banderas byl skvělý, to ano. Jenže divadelní verze je úplně jiná než filmová, je to zkratka.

Jak jste se připravoval na pohyb v Evitě?

Čistě náhodou jsem si obstaral video školy tanga v Buenos Aires. Bylo v něm několik tanců rozložených vyučovací metodou. Druhou inspirací byl film s Antoniem Gadézem. Byl o tangu, jehož rytmus byl tak sugestivní, že jsem se opravdu některé prvky naučil a použil jsem je, inspirovalo mě to. Já jsem totiž nikdy společenské tance nedělal, to se na konzervatoři tenkrát neučilo. Tango jsem využil právě ve scéně s aristokraty, oficíry a vojáky. Inspirovalo mě držení těla, rytmus a ostrost pohybů.

TVŮRČI

studoval choreografii. Ve zdejším divadle začal velmi dobře, i když, jak se dočtete dál, novináři o jeho práci zájem neprojevují. Když má málo práce, propadá stresu. Tuto divadelní sezonu je spokojen, *Evita* byla jeho čtvrtou inscenací.

Za které inscenace jste dostal ocenění Křídla v kategoriích nejvýraznější tvůrčí počin?

Celkem mám doma Křídla tři. Když jsem dostal první, bylo to takové povzbuzení, jako kdybych ta křídla dostal já a rozletěl se do dalších choreografií. Nepamatuji se už přesně, za co to bylo, vím jen, že všechno byly muzikály. Škoda, že v době mé první inscenace *West Side Story* se Křídla ještě neudělovala. Kdoví, možná by jich bylo doma víc...

Nepocítujete v odborných i méně odborných recenzích nedostatek zájmu o hodnocení práce choreografů?

Mám ten pocit. Řeknu vám jeden příklad: musím na každou tiskovku před premiérou jako člen týmu. Měl jsem v tomto divadle už takových třicet premiér. A jen před první premiérou, protože jsem byl nový, se mě zeptal někdo z kritiků nebo novinářů, jaké má zkušenosti s choreografií muzikálu. Odpověděl jsem po pravdě: žádné. Do té

Něco tedy vymyslíte, a co dál?

Inspirace pro choreografa je dána hudbou a režisérem, který nastíní, jaký bude vývoj figur, jak se budou chovat vzájemně k sobě, k okolí. S kostýmní výtvarnicí Andreou Kučerovou se domlouváme, aby navrhla pro kluky strečové kalhoty, aby jim to někde neruplo, když budou zvedat vysoko nohy. Promyšlíme široké nebo úzké sukně, aby umožňovaly pohyb, jaký si představují. A pak už je to na mé fantazii. K úspěšnému cíli vede hodně šudečků a existuje hodně pomůcek.

Prozradte ještě něco ze své tvůrčí dílny...

Každou hudební pasáž si vždycky rozdělím na etapy, na fráze. Teď jsou kluci, teď holky, teď společně, zprava, zleva, teď se drží, teď samostatně. Malují si to, nebo vezmu PET víčka a udělám si model, kudy chodí, popíšu si to. Zatrhnou akcenty v hudbě, pak poslouchám a říkám si: Tak, tady mám dělat u postavy Augustina Magaldiho neumělé amatérské show, křoví. Tak to musí být trochu komické a neohrabané. A když je Ivana se mnou, zkusíme to spolu. Zvedačku už neděláme, mohli bychom si ublížit, ale spolehlivě ověříme držení, protažení. Aby to fungovalo, aby pohyb nebyl protisměrný. Takže pětiminutové číslo rozdělím na kratinké pasáže. Musím jen vědět, čím je naplnit, aby se potom logicky spojily. Je to po rozložení taková mozaika, skládačka. A musím taky uvažovat o interpretovi, jak je vyspělý, co zvládné pohybové, ale i herecky. Protože vojáci nejsou komici a zase naopak, ve scéně u Magaldiho se můžou trochu usmívat. A vymyslím takové prvky, aby to zvládli, aby vše vypadalo opravdově. Aby si divák nemyslel, že buď mají malé boty a tlačí je, nebo velké a zakopávají. Aby to vyjadřovalo to, co chci, co chce režisér, a zároveň aby to mělo jakousi brilantnost. Aby divák nebo kritik potom neřekl: sice dobrý, ale choreografie je špatná, protože oni v tom vypadají hloupě, nepěkně. A pak lecky přijdou při zkoušce před lidí, začnu a zjistím, že je to blbost, co jsem vymyslel. Že to najednou nefunguje. Ano, v představě fungovalo, ale teď zjišťuji, že pohyb v tom množství deseti lidí nemá ten význam, který jsem chtěl. Ale protože u některých věcí vymyslím obvykle tři verze, vyzkouším ty další. Vždycky jsem nakonec došel, kam jsem chtěl.

Jak choreograf zaznamenává pohyb lidského těla?

Jsou dvě metody záznamu tance. Ale takový záznam číst je strašně zdlouhavé a problematické. Já si popisuji svůj řeč, nebo si maluji jednoduché figurky, víceméně ten pohyb popisují. Nebo si natáčím rovnou doma sám sebe na kameru. Podívám se na záznam a řeknu si, ano, tohle by šlo. Postupoval tak i mistr Šmok. Měl svoji vizi, taky měl takové panáčky a v notách si přesně zaznamenával momenty, kdy začne rozjezd, kdy to musí letět a tak podobně. Je to časově opravdu náročné, někdy člověk pracuje na čtyřech taktech dvě hodiny, než je překoná. Ale já mám při práci nejlepší pocit právě v takovém momentu, když se zaseknu a ty dvě hodiny na čtyřech taktech dělám – než se přes ně přehoupnu. Když to vyjde, je mi báječně.

Mohou členové baletu Městského divadla Brno – s vaším svolením – někdy improvizovat?

V Evitě má hlavní hrdinka s Che na hrbitové Waltz for Eva and Ché. Já jsem pro ně připravil svoje pojetí, ale Radce Coufalové a Dušanu Vítázkovi to nesešlo. Řekl jsem fajn, zkusíme to jinak. A oni to zkoušeli, udělali úplně sami a sedlo jim to. Já jen upozornil: Tady je špatný akcent, tady bych to udělal jinak, tady zrychlete.

Na účinkující má být přísný režisér. A co choreograf, zvláště pokud jde o členy baletu?

Abý byl člověk na jevišti aktivní, musí být v psychické i fyzické pohodě. Jakmile ztrácí fyzickou, přestane si pamatovat. Od Šmoka jsme, že jsme zkoušeli jednou do dvou do rána, všechno jsme udělali a druhý den jsme nic nevěděli. Vypadlo to z hlavy. A já, když vidím, že to lidem nejde, řeknu konec, doděláme zítra. Jinak bych je trápil. A stejně vím, že bychom všechno museli dělat na druhý den znovu. Ale na druhou stranu, ono to jinak nejde, příprava nejen pohybu každé inscenace je obrovská rehole. Na sále s baletem plijete, pak přijdete na scénou a všechno je jinak. Prostor, v něm najednou světla, další herci, další figury, které netančí, jiné je to v kostýmech. A zase se musí člověk přizpůsobit. V Evitě jsem hodně věci musel přizpůsobit prostoru. Pak samozřejmě mnozí řeknou: Vždyť to bylo na sále při zkouškách jinak! Mně je na jedné straně milé, že na jevišti můžu přidat něco k tomu, na čem jsem čtrnáct dnů pracoval. Ale na druhé straně členy baletu chápu, když je slyším: Proč jsme se učili na sále tu řadu, když to najednou řada není?

Jak dlouho v tomto divadle zkoušíte? Snad ne taky do dvou do rána!

Čas je můj nepřítel. Vůbec ho nehlídám, mně musí někdo říct, že má být pauza, já jsem schopen dělat čtyři hodiny bez pauzy. Totiž ty čtyři hodiny jsou minimum. Než se lidé dostanou do požadované situace, než se rozehrřejí na správnou teplotu, že začnou opravdu vnímat. Trvá aspoň hodinu, než začne symbióza mezi choreografem a lidmi, pak to začne nějak fungovat. Hodinová zkouška je nanic. Jedině snad něco jen vyčistit, když je vše připraveno, nastudováno. Pokud se ptáte na závěrečné zkoušky, kdy se šije vše dohromady, zkouší balet s herci, všichni v kostýmech, to bývá dva týdny před premiérou. Režisér Pavel Fieber po mně chtěl, abych právě dva týdny před premiérou Evitě měl připraveny všechny choreografie. Stihl jsem to, i když jsme měli všichni stažené zadky.

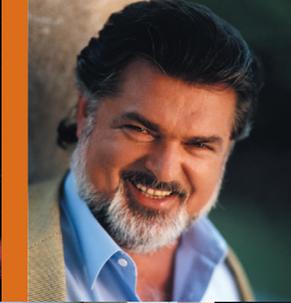
O manželce Ivaně jsme už mluvili, mohl byste ještě o zbyvajících členech rodiny?

Starší dcera Kristýna tančí v Praze v muzikálech, jako herečka natočila už dva filmy, choreografuje, i když ten obor nevystudovala. Když jí dlouho nevidím, pustím si Snidání s Novou, kterou moderuje. Synek je obrovský komik, vystudoval dřevo, obor dětská hračka, nedalo se tím uživit. Založil firmu, dělá webové stránky, patří k nejlepším. Nejmladší dceři Veronice, kterou máme s Ivanou, je 24 let. Končí práva, hostuje ve zdejších divadle, které má jako svého konicčka, chodí pravidelně na zpěv. Moje mladší sestra taky vystudovala tanec, už je v penzi. Rodiče mé ženy Ivany – Mojmir a Olina Hegerovi - hrávali v Divadle bratří Mrštíků, předchůdci Městského divadla.

Jan Trojan, foto: jef Kratochvil

S Pavlem Fieberem a Ivanou Kloubkovou

OHLS

PREMIÉRA

Anton Pavlovič Čechov: **TŘI SESTRY**

Vrcholné drama jednoho z nejvýznamnějších světových autorů pro divadlo. Na příběhu sester Prozorových Olg, Iriny, Máši a jejich bratra Andreje, které osud zavál do malého provinčního městečka, Čechov suggestivně zachycuje období konce 19. století se všemi protiklady. Sestry touží přestěhovat se do Moskvy, kde prožily své dětství. Jejich životní podmínky se však natolik mění, že sourozenci ztrácejí možnost realizovat svoje plány. Bratr Andrej se ožení s měšťáčkou Natašou a postupně se smířuje se svým bezperspektivním osudem i Olga. Tragicky končí láska Iriny a barona Tuzenbacha, neradostný je Mašin rodinný život. Tyto matně «krásné duše» samy sebe zoskvlňují drásovou vyčítkou, ze neumějí užitečně žít. Na jejich stěsích a tržlivé bezmocnosti Čechov dokáže umělecky zobrazit nejen celou etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva. Proto si jeho hra dodnes uchovává svou životnost. Jednoduchý děj gradující až k napětí blížící se katastrofy rámcují vnitřní konflikty psychologicky zpracovaných postav, srážky mezi skutečnými a domněnými hodnotami. Důležitou úlohu hraje lyrismus. Jednotlivé detaily, výrocky i celková atmosféra děje mají úžasný symbolický charakter a dodávají mimořádný zevšeobecňující a nadčasový ráz jedné z nejlépe napsaných her světové divadelní literatury.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Michal Istenik, Lenka Janíková, Markéta Sedláčková, Vendula Ježková, Svetlana Slovákova, Milan Němec, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Jakub Przebinda, Radek Novotný, Pavel Kunert, Eva Jelinková

a jejich věrnost šlechtickým zákonům cti vítězí nad nástrahami mstivé Mylady i kardinála. Tři mušketýři dodnes uchvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V mušketýrské epopeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomenutelných hrdinů, kteří se díky morálním vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytířskosti. Dramatizace výjimečně úspěšných spolupracovníků našeho divadla bude v mnohém překvapující!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Istenik, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Ivana Vaňková, Pavla Vitázková, Eva Jedličková, Irena Konvalinová, Josef Jurásek, Viktor Skála, Dušan Vitázek, Zdeněk Bureš, Robert Jicha nebo Lukáš Vlček, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Mária Lalková a další.

Tennessee Williams:

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

Mimořádná hra je dílem Tennessee Williamse, jednoho z nejvýznamnějších dramatiků 20. století a jeden z jeho nejvýznamnějších textů (ovčenyč) i prestižní Pullitzerovou cenou) jistě netřeba zvláště představovat. Stačí jen připomenout škálu světových herců od Paula Newmana přes Kathleen Turnerovou k Laurenci Olivierovi, kteří v této hře, proslulé mimořádnými hereckými příležitostmi, dosahovali vrcholů své kariéry. Podtitul „Kočky“ by mohl být „rodinná oslava s tajemstvím“. Pan Pollitt, miliardář a jeden z největších vlastníků pozemků na americkém Jihu, slaví své pětádesáté narozeniny ve velkém stylu. Všichni se veselí s ním, kromě sýna Bricka, který se osaměle upíjí ve svém pokoji. Navíc „tatka Pollitt“ dostává jeden nečekávaně velképý dírek navíc: jeho podezření, že má rakovinu, bylo mylné. Nebo ne? Mistrná psychologická pítva napjatých vztahů v rámci jedné jižanské rodiny, kořeněná navíc nastávajícím bojem o prápadnou pozůstalost...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Hana Briešťanská, Lukáš Hejlik, Pavla Vitázková, Jana Gazdíkova, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Patrik Bořecký, Miloš Kročil a další.

Eduardo Rovner: **VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI**

Brilantně napsaná komedie nejpřednějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obléhá celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mladěnc Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vyčítal, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehcě přibavuje, některé věci zamílčí, jenom aby se matce jevil v lepším světle. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „odpočinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energetická žena se tak znovuzáčne plést do života svého dospělého syna; a jelikož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetězec komických situací, nedorozumění, záměn a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherně výtáhl, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležité přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelinková a Josef Jurásek.

Yasmina Reza: **KUMST**

Je to jen třináct let (psal se rok 1994), co nepříliš úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostinkým názvem – Art (Umění). V českém překladu Michala Lázhovského Obraz, v Německu Kunst, v Polsku Szkluka, na Slovensku a posléze i v některých českých divadlech Kumst. Obdržela za ní prestižní Mollérovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkováním v něm jedná hvězda francouzského, německého či anglického divadla. Yasmina Reza od té doby napsala vícero pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její Tri verze života), ale triumfálnímu úspěchu Kumstu a zároveň jeho účinné jednoduchosti se už nepříbílí. Není divu. Ta hra má takřka geniální výchozí situaci – tři mnohaleté přátele středního věku rozdělí názor na koupi jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Bývá obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskusí, je-li tato koupě výrazem vytříbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanou otázky podstatnější. Až po tu hlavní – co vůbec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak přesnou sondu do mužských ješitnosti, póz a drobných lží Reza jako žena podnikla. A jak svrchovaně vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám coby divákům podává.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejlik nebo Patrik Bořecký.

HRAJEME

William Shakespeare: **VEČER TŘÍKRALOVÝ**

Jedná se o jednu z největších Shakespearových komedií lásky, převléků, překvapivých rozuzlení i zcela zvláštní poetiky. Bývá označována jako komedie slavnostního veselí či komedie masopustu. Bláznivý sváteční a převrácený svět. Všecké to třštění se samozřejmě točí kolem lásky. Z tolika přeludů je živa láska, že sama je svým vlastním přeludem. Ztroskotání lodi rozdělí blízkence Violu a Sebastianu. Viola přijímá v chlapeckém převleku pod jménem Cesario službu pátého u Orsina, knížete illyrského, a zamiluje se do něho. Ten však miluje bohatou a krásnou hraběnkou Olivii. Vyšle k ní jako svého posla lásky Cesaria a Olivie zahojí láskou k mladěmž zprostředkovateli. Děj se zauzílí, když se na scéně objeví Sebastian, a Olivie, pokládající ho za Cesaria, s ním uzavře tajný sňatek. Romantický příběh se proplétá s pásmem komických, jehož protagonisty jsou sir Tobiáš Říhal, Olivii strýc, jeho kumpán rytíř Ondřej Trasořítka a hraběnkina komorná Marie. Všichni tři jsou strůjní naplechý na zaplěkání puritánovy Malvoliovi, správci Olivina panství: povdřeným listem jej přesvědčí, že ho půvabná hraběnka miluje... Zkrátka rozverná sváteční komedie pojednává o různých podobách lásky, je plná převléků, soubojí a humoru. Někdy by to však dramatik, kdyby karmelevalovo nespoutanost nerelativilizoval "snem" o hravém mádě, o zoutřelosti odmítnutých, o syrovém nescase. Večer tříkrálový tedy přináší pro každého něco; záleží na nás, chceme-li se na lidské hemžení dívat růžovými brýlemi, nebo skrze začouzené sklíčko.

Režie: Roman Polák

Hrají: Petr Gazdík, Pavla Vitázková, Hana Holišová nebo Hana Kovářiková, Martin Havelka, Jan Mazák, Irena Konvalinová, Viktor Skála, Erik Pardus, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lenka Janíková, Veronika Poláčková, Patrik Bořecký, Michal Istenik a další.

Alexandr Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Otčenášek:

TŘI MUŠKETÝŘI

Nejnovější dramtizace slavného historicko-dobrodružného románu rozvíjejícího romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýrů, statečný Athos, silák Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druha ve veselém gaskoňském šlechtici d'Artagnanovi. Společně pak čelí intrikám kardinála Richelieua, který se s pomocí svých špiónů – Mylady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upravit osobní moc. Po četných dobrodružstvích, v nichž je odkryváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytířskost mušketýrů

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.5.	pátek 19.30	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	E5
2.5.	sobota 18.00	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	D
3.5.	neděle 19.30	William Shakespeare Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
4.5.	pondělí 19.30	A. Dumas st., H. Burašová, Š. Otčenášek Tři mušketyři	
5.5.	úterý 18.00	A. Dumas st., H. Burašová, Š. Otčenášek Tři mušketyři	
6.5.	středa 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpálené plechové střeše	AB3
7.5.	čtvrtek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpálené plechové střeše	AB4
8.5.	pátek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpálené plechové střeše	C5
11.5.	pondělí 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	M2009
12.5.	úterý 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	Z2009
13.5.	středa 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	T2009
14.5.	čtvrtek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpálené plechové střeše	A4
15.5.	pátek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpálené plechové střeše	E5
16.5.	sobota 19.30	Georges Feydeau Brouk v hlavě	
17.5.	neděle 19.30	Georges Feydeau Brouk v hlavě	Festival Týden Kejkliřů
19.5.	úterý 18.00	Brandon Thomas Charleyova teta	Festival Týden Kejkliřů
20.5.	středa 19.30	Yasmina Reza Kumšt	
21.5.	čtvrtek 19.30	J. Borgeson, A. Long, D. Singer Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách	Divadlo v Dlouhé
22.5.	pátek 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	A2009
23.5.	sobota 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
28.5.	čtvrtek 19.30	A. P. Čechov Tři sestry	A4
29.5.	pátek 14.00	A. P. Čechov Tři sestry	veřejná generálka
29.5.	pátek 19.30	A. P. Čechov Tři sestry	A5
30.5.	sobota 19.30	A. P. Čechov Tři sestry	premiéra, P
31.5.	neděle 19.30	A. P. Čechov Tři sestry	premiéra

HUDEBNÍ SCÉNA

1.5.	pátek 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	A5/AB5
2.5.	sobota 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	A6/AB6
3.5.	neděle 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	
4.5.	pondělí 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	
5.5.	úterý 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	A2/AB2
6.5.	středa 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	
7.5.	čtvrtek 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	C4
8.5.	pátek 19.30	A. L. Webber, T. Rice Evita	
11.5.	pondělí 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
12.5.	úterý 15.00	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
12.5.	úterý 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
13.5.	středa 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
14.5.	čtvrtek 15.00	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
14.5.	čtvrtek 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
15.5.	pátek 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	
16.5.	sobota 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bídníci)	V rámci Dne Kejkliřů
18.5.	pondělí 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
19.5.	úterý 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
20.5.	středa 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicku	
22.5.	pátek 18.00	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
23.5.	sobota 14.00	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
24.5.	neděle 14.00	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
26.5.	úterý 19.30	Zdenek Merta, Stanislav Moša Peklo	
27.5.	středa 19.30	Zdenek Merta, Stanislav Moša Peklo	R/X2009

William Shakespeare
**Večer tříkrálový
aneb Cokoli chcete,**
režie: Roman Polák

Zájezdy: 20. a 21. května hostuje MdB s komedií
Sluha dvou pánů ve Znojmě.

ČERVEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.6.	pondělí	A. P. Čechov Tři sestry	A1
2.6.	úterý	A. P. Čechov Tři sestry	C2
3.6.	středa	A. P. Čechov Tři sestry	A3
5.6.	pátek	A. P. Čechov Tři sestry	E5
6.6.	sobota	A. P. Čechov Tři sestry	A6
9.6.	úterý	Carlo Goldoni Poprask na laguně	
10.6.	středa	Carlo Goldoni Poprask na laguně	
11.6.	čtvrtek	A. P. Čechov Tři sestry	C4
12.6.	pátek	A. P. Čechov Tři sestry	C5

HUDEBNÍ SCÉNA

5.6.	pátek	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík veř. generálka Balada o lásce (Singoalla)	
5.6.	pátek	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	zakoupeno
6.6.	sobota	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	premiéra, P
7.6.	neděle	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	D/E7
8.6.	pondělí	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	A1/AB1
9.6.	úterý	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	A2/AB2
10.6.	středa	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	A3/AB3
11.6.	čtvrtek	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	A4/AB4
12.6.	pátek	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	A5/AB5

DOKOŘÁN PRO HUDEBNÍ DIVADLO - BRNO 2009

13.6.	sobota	Slezské divadlo Opava Bratránek z Batávie	
14.6.	neděle	Slovácké divadlo Uherské Hradiště Adéla ještě nevečeřela	
15.6.	pondělí	JAMU Brno - hraje se v divadelním studiu Marta Večer tříkrálový aneb co kdo chce	
15.6.	pondělí	projectWINGS	
16.6.	úterý	Badisches Staatstheater Karlsruhe / BRD Pimpinone oder Die ungleiche Heirat	
17.6.	středa	Mestno gledališče Lublaň / Slovinsko Sugar - Nekateri so za vroce	
18.6.	čtvrtek	Nová scéna Bratislava / Slovensko František z Assisi	
18.6.	čtvrtek	Loutkové divadlo Radost - hraje se v LD Radost Jak to dělají Andělé aneb Stvoření světa	
19.6.	pátek	Těšínské divadlo / Scena Polska Viva Verdi	
20.6.	sobota	Východočeské divadlo Pardubice Chicago	

DOKOŘÁN PRO HUDEBNÍ DIVADLO - BRNO 2009

13.6.	sobota	Městské divadlo Brno Balada o lásce (Singoalla)	A6/AB6
14.6.	neděle	Opera Swing Quartet Karlsruhe / BRD Mischen: is possible - Dvorana divadla	
14.6.	neděle	Národní divadlo Moravskoslezské Ostrava Podskalák	
15.6.	pondělí	Hudební divadlo Karlin Čardášová princezna	
16.6.	úterý	Německo-srbské lidové divadlo Budyšin / BRD Die Zauberflöte - hraje se v LD Radost	
16.6.	úterý	Divadlo Andreja Bagara Nitra / Slovinsko Modrá ruža	
17.6.	středa	Mazowiecki teatr muzyczny Operetka Varšava / Polsko Hrabina Marica	
18.6.	čtvrtek	Městské divadlo Mladá Boleslav Muži v offsidu	
19.6.	pátek	Divadlo J. K. Tyla / Plzeň Rek Zorba	
20.6.	sobota	Městské divadlo Brno Evita	

21.6.	neděle	A. P. Čechov Tři sestry	D
22.6.	pondělí	A. P. Čechov Tři sestry	AB1
23.6.	úterý	A. P. Čechov Tři sestry	A2
24.6.	středa	A. P. Čechov Tři sestry	AB3
25.6.	čtvrtek	A. P. Čechov Tři sestry	AB4
26.6.	pátek	A. P. Čechov Tři sestry	AB5
27.6.	sobota	A. P. Čechov Tři sestry	AB6
28.6.	neděle	A. P. Čechov Tři sestry	E7
29.6.	pondělí	A. P. Čechov Tři sestry	E2
30.6.	úterý	A. P. Čechov Tři sestry	AB2

21.6.	neděle	A. L. Webber, T. Rice Evita	
23.6.	úterý	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	C2/E2
24.6.	středa	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	zakoupeno
25.6.	čtvrtek	Koncertní představení Muzikály z Broadwaye	
25.6.	čtvrtek	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	C4
26.6.	pátek	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdík Balada o lásce (Singoalla)	C5/E5
27.6.	sobota	Muzikály z Broadwaye Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	zakoupeno
29.6.	pondělí	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
30.6.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	

Zájezdy: 5. června hostuje MdB s muzikalem Cikáni jdou do nebe v Kroměříži, 8. 6. s komedií Charleyova teta v Novém Jičíně, 9. 6. s komedií Charleyova teta v Nitře a 10. 6. s komedií Charleyova teta ve Zvolenu.

Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou Oxfordských studentech, Charlem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dlouhý, typickým to průvodem studentských let v každé zemi a době, zavání, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlaný student Babberley. Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomeňme na jeho - našeho „nesmrtelného“ *Brouka v hlavě*).

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Zdeněk Novotný, Pavla Vítázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Aleska Janák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

HRAJEME

H U D E B N Í S C Ě N A

A. L. Webber, T. Rice: EVITA

Po světovém úspěchu muzikálu *Jesus Christ Superstar* se oba autoři pustili do muzikálového zpracování životního osudu významné osobnosti novodobých dějin, Evy Perón. Evita je manželka diktátora Juana Peróna, první dáma Argentiny v letech 1946–1953 a obdivovaná davy. Proti Evě a Perónovi stojí cynický levičák Che (Che Guevarra) jako chór o jednom hlasu, jehož extravaganční dramatickou podobu vytvořil režisér světové premiéry v Prince Edward Theatre v Londýně roku 1978 American Harold Prince. Tento muzikál úspěšně používá dva hudební styly – soft-rock, příjemně ozvláštěný španělskými prvky a ten místně spojuje s dramaticky odlišným moderním hudebním jazykem. Po dílech *Jesus Christ Superstar* a *Josef a jeho úžasný pěstrobarevný plášť* (obojí v režii Stanislava Moša) uvedeme na Hudební scéně také Evitu opět v překladu Michaela Prostějovského jako v pořadí již třetí dílo této snad nejpůsbnější světové autorské muzikálové dvojice.

Režie: Pavel Fieber

Účinkují: Radka Coufalová nebo Hana Holíšová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítáček, Igor Ondříček nebo Karel Škarka, Robert Jícha nebo Jiří Mach nebo Radek Novotný a další.

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg:

LES MISÉRABLES (BÍDNÍCI)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, po dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadwayi v roce 1987, kde byl nominován na dvanáct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Prahu (1992), Singapur, Tallinn či Bělehrad. Jeho proslulost a oblibu u nejširších vrstev publika má v nejlepší smyslu na svědomí známý britský producent Cameron Mackintosh, který objevil jeho bohatou muzikalitu, emocionalitu a literární kvalitu a nechal je přeložit do angličtiny a znovu zinstrumentovat. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zoracování v jevitním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhový hrdina, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v cervenci 1830 v Paříži vyrostou barikády evropské revoluce, již se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové osudy se střídají s intimními, láska s nenávistí a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Účinkují: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Radka Coufalová nebo Marta Prokopová, Jakub Ulíčník nebo Dušan Vítáček nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíkova nebo Hana Holíšová a další.

John Dempsey, Dana P. Rowe: ČARODĚJKY Z EASTWICKU

Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicu* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáme na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer

a Susan Sarandon - znužené žitím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco vyjimečně a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Zázračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světového producenta Camerona Mackintose, jim pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých tentů. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií a nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do vsuktu současné podoby. Městské divadlo jej uvádí v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yveta Bliharovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíkova nebo Markéta Sedláčková, Hana Holíšová nebo Radka Coufalová nebo Jitka Cvančarová, Kristýna Sebíková nebo Marta Prokopová, Igor Ondříček nebo Milan Němec, Lenka Bartolšicová nebo Michaela Fojtová nebo Zuzana Maurery, Kateřina Krejčíková nebo Mária Lalková, Jakub Ulíčník nebo Dušan Vítáček, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Vrtínicová, Martina Severová, Magda Vítková a další.

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Sněhurka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí ji zachrání jen útek do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouťi však stojí k jejímu štěstí útulný domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Profu, jedna pro Kejchala, jedna pro Dřímala, jedna pro Rejपाल, jedna pro Štydlina, jedna pro Štístka a jedna pro Šmudlu. Jen pěté ženské ruky tu jaksi chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Sněhurce se podařilo uniknout její spámům a rozhodne se jí zbavit sama...

Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jenně inspirování proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, zřetelného humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněno půvabnými, chytlivými písničkami. Sněhurka a 7 trpaslíků má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zábavou pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Jan Apolenář nebo Milan Němec, Rastislav Gajdos nebo Petr Štěpán, Robert Jícha nebo Alenka Slanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vítáček, Ján Jackuliak nebo Jakub Ulíčník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przbinda nebo Jiří Ressler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša: PEKLO

1. díl magické muzikálové trilogie

Zdenek Merta se Stanislavem Mošou připravili pro naše divadlo již několik hudebních inscenací, z nichž ten první – muzikálová féerie „Sny noci svatojánských“ se hraje dodnes. Tentokrát autoři připravili muzikálovou trilogii s názvem *Osudová komedie*. První díl *Peklo*, stejně jako celé dílo, je zcela novým originálním dílem ze současnosti a souvislost s legendární *Danteho básní* je pouze okrajová. Vše se však odehrává v našich dnech a samozřejmě se současnou hudbou Zdenka Merty a v režii Stanislava Moša. Hlavní hrdina trilogie, nyní mladý sochař David, se stane hned dvojnásobnou obětí okolností, které mu do jeho osudu vnese bohatý aristokrat Sebastian. Ten si nechá u Davida vytvořit sochu své překrásné mladé ženy Lena, avšak z výsledné podoby sochy poznává, že se během práce na soše David do jeho manželky zamiloval. Když posléze Lena vinou Sebastianovy pomsty umírá, je nucen David podstoupit cestu peklem, kterou mu připravil strážce jeho zlého osudu Sebastian, aby pak přivedl svou lásku znovu k životu i když ve zcela nečekané podobě. Nechceme hned nyní vyzradit celý originální příběh ledbání smyslu naší existence, smyslu našeho života. Snad jen, že tím nejpodstatnějším je zde síla lidské lásky, která svou vůlí dokáže překonávat i jiné, na první pohled nezvratné zákony našeho světa i vesmíru.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Hana Holíšová nebo Soňa Borková, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Jan Apolenář nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Zora Jandová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítáček, Igor Ondříček nebo Jiří Zmídlach a další.

Ve studiu No 3 na Lidické ulici 16 zahájil režisér Petr Gazdík čtené zkoušky severského muzikálu Balada o lásce. Na námět Rino Breziny scénář o velké vášni, která není hříchem, ale ctností, napsal Petr Gazdík. Do hlavních rolí obsadil Johanku Gazdíkovou, Pavlu Vítázkovou, Martina Havelku a Dušana Vítázka.

KŘÍDLA 2008/2009

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Alexandre Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Očenášek: **Tři mušketyři**
Zdeněk Merta, Stanislav Moša: **Božská komedie - Peklo**

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán a K. Cór: **Sněhurka a sedm trpaslíků**

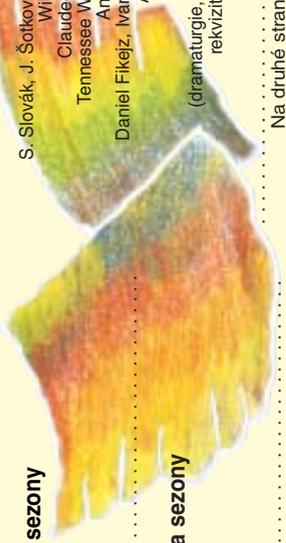
Yasmina Reza: **Kumšt**
William Shakespeare: **Večer tříkrálový**

Claude-Michel Schönberg, Alain Boublil: **Bidnící**
Tennessee Williams: **Kočka na rozpalené plechové střeše**

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice: **Evita**
Daniel Fikejz, Ivan Huvar, Rm Brezina: **Severská epopej (Singoalla)**
Anton Pavlovič Čechov: **Tři sestry**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Na druhé straně anketního lístku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

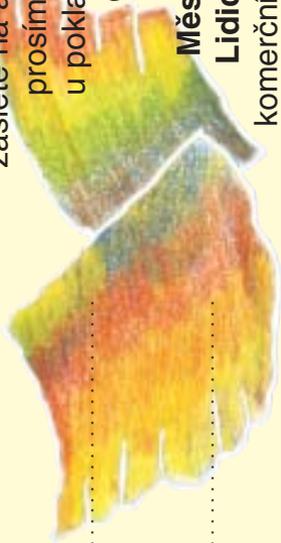
Jméno: .....

Adresa: .....

e-mail: .....

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2009.

**Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno**
komerční odd.: +420 533 316 410

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLÉDNĚTE!

**DIVADLO V DLOUHÉ / 21.5. v 19.30 hod. na Činoherní scéně
Jess Borgeson, Adam Long, Daniel Singer:
SOUBORNÉ DÍLO WILLIAMA SHAKESPEARA
VE 120 MINUTÁCH**

Život a dílo Williama Shakespeara se od jeho smrti v roce 1616 staly cílem mnoha kritických debat a neshod. Dotazy začínají prvotní otázkou, zda Shakespeare opravdu existoval, a vrcholí tím, jak starý byl vlastně Hamlet. Protože dnes lidé nemají čas se těmito otázkami zabývat, tři herci sehraji všech 37 her a 154 sonetů velkého dramatika pouze ve 120 minutách, a jestli vám to připadá nemožné, přijďte se podívat.

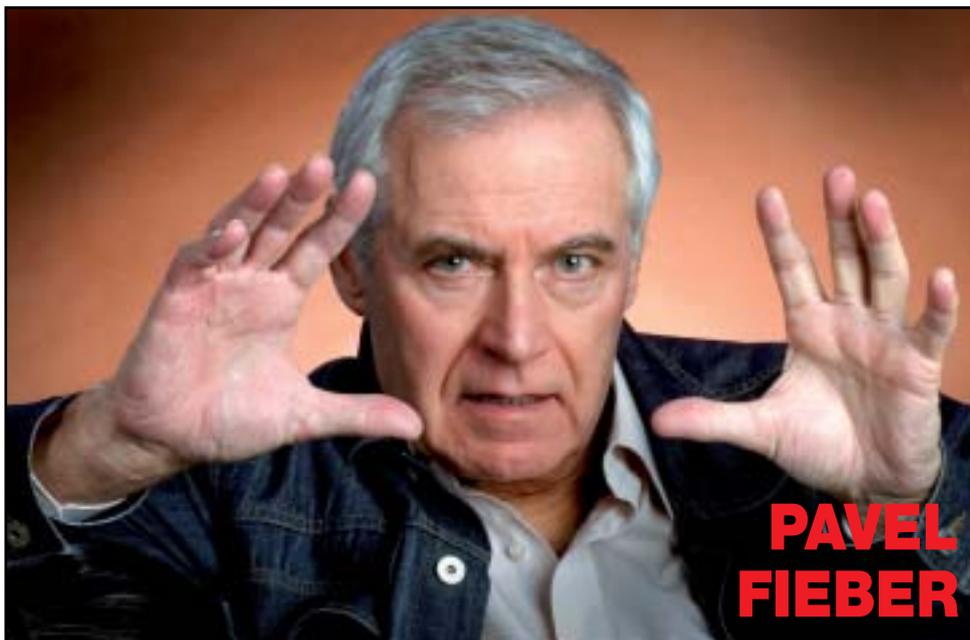

Američtí autoři scénáře a zároveň představitelé všech rolí Jess Borgeson, Adam Long a Daniel Singer uvedli tuto hru v premiéře 9. června 1987 v Kalifornii, evropskou premiéru měla v březnu 1992 v londýnském West Endu, od té doby je s úspěchem hrána po celé Evropě. Divadlo v Dlouhé se v listopadu r. 2008 rozhodlo tento nevšední text inscenovat jako první v České republice.

Režie: Jan Borna

Hrají: Jan Vondráček, Miroslav Táborský, Martin Matejka

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDROŇ * KUNDERA * PŘIDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILÍČKA * SCHERHAUFER * JESTRÁB * ROTREKL * MYSLIVEČEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁCIL * TUSCHNEROVÁ * VESELY * RICHTER * GAZDIK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍČEK * LEJSKOVÁ * LAPČIKOVÁ * SMEJKAL * ONDŘÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * SIS * POHANKA * NOVAČEK * PECINA * MAREČEK * KRACIK

PAVEL FIEBER

PAVEL FIEBER:

CÍTÍM SE JAKO ČECH S NĚMECKÝM PASEM.

Německý herec a režisér Pavel Fieber, který nyní v Městském divadle Brno nastudoval muzikál Evita, je obdivuhodný všeueměl. Vystudoval psychologii a vzápětí stihl i zpěv na Akademii pro hudbu a výtvarné umění. Od mala hraje na housle, ale osudem se mu stalo činoherní divadlo. Ve svém profesním rejstříku má už více než stovku rolí. V Městském divadle Brno se poprvé uvedl jako režisér muzikálu Cabaret v roce 2003.

Co pro vás znamenají ty brněnské návraty?

Inscenuji v Německu a Rakousku. Dokonce jsem pracoval i v Koreji. Nechci tady někomu podkuřovat pod nos, ale musíme upřímně vyjádřit svůj názor. Neznám lepší soubor pro hudební divadlo, než je ten brněnský.

A v čem je tento soubor konkrétně tak skvělý?

Pokud půjdete v Německu na muzikál, setkáte se s něčím, co je založené na americkém modelu. To znamená, že potkáte mladé lidi, kteří tančují a zpívají. Umí to zpravidla velmi dobře, ale neumí hrát. Byl jsem nedávno ve Vídni a viděl jsem tam dvě muzikálové produkce. Když zavřete oči, tak nepoznáte, která z těch přítomných dam vlastně zpívá. Všechny totiž zpívají stejně. A to je katastrofa, to se mi nelíbí. V Brně je tomu zcela jinak. Je tady velmi příjemné, že se setkávám s mladými lid-

mi, z nichž každý tady je velmi jedinečnou osobností.

Co byste prozradil o titulu, který jste v Brně připravil nyní?

Tento muzikál není celým životním příběhem Evity. Jsou tam prvky ze skutečné historie, ale to není vše. Máme tady postavu jménem Che. To

HOST DO DOMU

ale není známý revolucionář Che Guevara. Slovo Che v argentinštině znamená muž. Je to v tomto případě muž z lidu. Na tomto kusu je zajímavé, že je velmi politický. Ukazuje, že my - tedy lid - jsme obecně vždycky ti hloupi. Bez ohledu na to, o jaký systém jde, bývají masy vždy využívány. V Evitě všichni bojují proti všem. Evitu nemá rádo vojsko ani Che ani aristokracie. Aristokracie zase nemá ráda vojsko a patří to i naopak. Všichni přitom využívají lid. Evita je mladá žena, která chce udělat kariéru a používá k tomu jakékoliv prostředky. A to se jí také podaří. Až k jejímu žalostnému konci. Víme, že Evita i Perón měli naprosto výsostné postavení. Po své smrti byla Evita uctívána jako světička. Poté, co zemřela, zmizelo její

S Janem Jackuliakem při aranžování muzikálu Evita

tělo a nalezeno bylo teprve po sedmnácti letech. Samozřejmě se jednalo o politické rozhodnutí, tehdejší moc chtěla zabránit vzniku nového poutního místa a uctívání Evity.

Můžete mi prozradit, jak vidíte Evitu jako dramatickou hrdinku?

Evita je silnou emancipovanou ženou, která chce dělat kariéru. Spolu s Perónem byli takovým superpárem snů. Samozřejmě myslela i na sebe a my jsme se po její smrti dozvěděli, že ve švýcarské bance měla uložený velký majetek. Evita a Perón jsou pro mě obdobou dvojice Bonie a Clyde. Weber zase píše, že je to hrdinka, kterou může být člověk fascinován, ale že není příliš sympatická.

Protipólem Evity je uštěpačný Chce. Jak byste divákům charakterizoval tuto figuru?

Chce je muž z lidu, kterému se to všechno kolem Evity vůbec nelíbí. U nás je Chce vypravěčem celého příběhu. Tento mladík ukazuje publiku i lidu na jevišti, že tak, jak to dělá vojsko, aristokracie i Evita, to prostě nejde. V tomto okamžiku Tim Rice jako autor textu učinil významný tah. Na konci muzikálu se z Chce stane Che Guevara sám. Nyní je potřeba udělat důležitý krok, je čas na revoluci. To už se ale odehrává jen v hlavách diváků. Weber tuto myšlenku podpořil nádhernou hudbou podobně jako v muzikálu Jesus Christ Superstar. V Německu jsem vystupoval ve známém muzikálu Fantom opery, uvědomil jsem si při tom jednu věc. Když znáte jednu melodii, znáte prakticky všechny. To ale u Evity neplatí. Ta je hudebně mnohem bohatší dílo. A jsou v ní také úžasné strhující tance.

Kontrolovali vám někdy majitelé práv muzikálový inscenační výsledek?

Před několika měsíci jsem v Německu inscenoval Weberův muzikál Song And Dance. Z Ameriky se ptali v divadle, kdo to režijně dělá. Intendant oznámil, že jsem to já. Američané dovolili, abych mohl dělat, co chci. A tak to bylo se všemi muzikály, které jsem dělal. Například v Sumari na střeše je scéna, kdy si Tovje vypráví s vlastní ženou

v posteli. Původně tam byla v tomto místě sborová scéna plná lidí, ale já to předělal jenom jako duet. Američané to schválili a dovolili, aby to používali i ostatní inscenátoři. Jen se mne před tím musí dovolit.

Vy u Evity figurujete také jako autor scény...

V zásadě nejsem scénografem. Ale už u Šumaře na střeše jsem dokázal realizovat základní jednoduchou myšlenku. Moje malířské a kreslířské schopnosti jsou natolik srozumitelné, aby to ostatní pochopili a dokázali podle těch návrhů v praxi zhotovit scénu. Rozhodně bych ale sám o sobě neřekl, že jsem scénograf.

Můžete tedy říci něco k filozofii vaší scény v Evitě?

Dělám to velmi nerad. Jevišti dominuje velký balkon. Na něm občas stojí i lid, který pozoruje dění dole. Na horizontu jeviště jsou dveře. Používáme také šest aut, ale nejsou celá. Jde jen o pomyslné vraky do poloviny. Za nimi jsou tanečníci, kteří jimi pohybují. Na jevišti máme také hodně postelí. Ty potřebujeme pro bývalé milence a také později je používáme při scéně v nemocnici. Právě tento obraz v Evitě je můj vynález. Politici se totiž rádi ukazují na takových místech, zejména když se jedná o nemocné děti. Přijdou, nechají se vyfotit s trpícími dětmi, přinesou balíček, a když odejdou, jakoby se pro ty malé pacienty vlastně vůbec nic nestalo...

A jak o scénografii uvažujete?

Vedle postele mám bloček, a když mne v noci něco napadne, hned si to zapišu. Jednou jsem měl připravovat Carmen. Když jsem se jednoho dne probudil a díval jsem se do deníčku, zjistil jsem, že se mi zdálo o celé výpravě a mám Carmen vlastně vymyšlenou.

Vím, že máte české kořeny. Zavzpomínejte, prosím, na svůj původ?

Můj otec se narodil v Praze a moje matka byla z Vídně. Jako děti jsme mluvili dvěma jazyky. Po válce však otec byl pryč a my doma hovořili už pouze německy. Rozhodně nejsem Němcem, i když tak mluvím. Cítím se jako Čech s německým pasem.

A nechťl jste se tedy někdy podruhé češtinu doučit?

Jde mi to docela dobře, ale nerad mluvím česky na veřejnosti. Třeba moje čeština na vedení celé tiskové konference nestačí.

Vystudoval jste psychologii a následně herectví a režii v rámci semináře režiséra Maxe Reinhardta. To je nezvyklé spojení..

Jde vlastně o důsledek války. Všichni moji příbuzní pracovali nějakým způsobem u divadla.

Nejslavnější člen našeho rodinného klanu byl zřejmě Erich von Stroheim - známý hollywoodský herec. Po válce ale bylo vše problematické. Moje maminka si přála, abych studoval něco praktického. Dal jsem se na psychologii, protože mě to zajímalo. A nebylo to vůbec marné pro práci, kterou dělám nyní...

Postavte ty dva obory proti sobě. Co mají společného svět duše a svět divadla?

V divadle je velmi užitečné, když jste schopný nějaký text psychologicky rozklíčovat. Režisér je taková figura od všeho něco. Musíte fungovat jako vychovatel ve školce, psychoterapeut a také jako krotitel lvů. Herci jsou speciální skupinou lidí a pokud máte znalosti psychologie, moc se to hodí. Já ale neměl možnost psychologii nikdy v praxi uplatnit. Šel jsem potom hned na hudební vysokou školu. A psychologie je obor, který se ale opravdu bleskurychle vyvíjí. Několik roků jej neděláte a stojíte mimo.

Pojďme na půdu divadla. Vy jste herec. Kolik rolí jste třeba odehrál?

Stále hraji. Třeba na podzim mne čeká ve Stuttgartu velká role Filipa II. ve slavném Schillerově dramatu Don Carlos. Vždycky jsem režisoval i hrál zároveň.

Nejdříve jsem se věnoval činohernímu divadlu. Nechci přehánět, ale dělal jsem přes sto činoherních titulů. Ostatně brzy mi bude osmašedesát, takže se to naskládalo. Na kontě mám pouze patnáct muzikálů, tři operety Netopýra, Veselou vdovu a U Bílého koníčka. A navrch asi dvanáct oper. Můj základ je opravdu činohra.

To je docela zajímavé. Ale herci, když začínou režirovat, většinou se na jeviště už nevracejí....

To je pravda. Já ale opravdu vždy trval na obou těchto polohách. Když hraji, už nejsem režisér.

A nehrozí tedy nebezpečí, že své režisérské kolegy neposloucháte a režirujete na jevišti i sám sebe?

Já jsem velmi poslušný herec. Vždy se snažím naplno vyhovět režisérovi. Mám jedinou podmínku. Musím jen chápat, co po mně chce.

A v čem je vaše herecko-režijní symbióza výhodná?

Když hraji, mám stejné problémy jako každý jiný herec. Když jako režisér něco předehtajete, vždy to souhlasí, protože je to malý kousíček. Ale když hrajete celý kus, potýkáte se s problémy jako ostatní hrající.

Setkal jste se s českým dramatickým repertoárem?

V Německu jsem byl prvním divadelníkem, který ještě před Pražským jarem uváděl hry Pavla Kohouta a Václava Havla.

A jako polovičního Čecha se vás musím zeptat, co máte z české literatury a divadla nejraději?

Není přece nic lepšího než Švejk. To je opravdu moje velmi oblíbená kniha. V současné době se v Německu neuvádějí žádné současné české hry. Třeba Odcházení Václava Havla nebylo ještě přeloženo.

V Brně jste se uvedl jako režisér výhradně hudebních titulů: dvě operety a muzikál. Nechtěli jste tady dělat činohru?

Ředitel Moša ode mne v Německu viděl nějaké muzikály a požádal mě, abych stejný žánr dělal také v Brně. Myslím, že umím velmi dobře italsky. V Neapoli jsem jednou inscenoval operu, ale nikdy bych se tam neodvážil inscenoval činohru. Člověk musí být schopen jazyk velmi dobře vnímat a slyšet, aby mohl dělat činohru. V Německu jedna Francouzka inscenovala od Goetha Ifigenii. A ono to nefungovalo. Za dvacet let, až se naučím češtinu, tak to bude jiná. (smích)

A když vás proklepnu nejen jako divadelníka, jaké koníčky mi budete jmenovat?

Mám velice rád hudbu. Můj otec byl koncertní mistr. Já jsem v pěti letech začal hrát na housle a zůstalo mi to dodnes. Také moc rád hraju tenis. Hodně čtu a k smrti rád piju červené víno.

Luboš Mareček,
foto: jeř Kratochvíl

Recenze pro Český rozhlas Vltava - Alain Boubll a Claude-Michel Schönberg: Les Misérables. Bídnické divadlo v Brně, Hudební scéna, premiéra 13. a 14. února 2009

Předhlášení: Městské divadlo v Brně nasadilo na své Hudební scéně skutečnou lahůdku - nejhranější muzikál všech dob Les Misérables. Ačkoliv premiéry proběhly teprve v polovině února, již nyní je vyprodáno do konce března. Náročného kusu se ujal početný inscenační tým v čele s principálem Stanislavem Mošou. Brněnskou premiéru Bídníků navštívil a následující recenzi připravil David Kroča.

Bylo jen otázkou času, kdy se ambiciózní soubor Městského divadla v Brně do Bídníků pustí. Vzhledem k tomu, že práva pro jeden stát dává britská produkce zásadně jen jednomu divadlu, prodoužila brněnské čekání také druhá pražská inscenace muzikálu z roku 2003. Myslím, že toto čekání se vy-

určitě zaslouží pochvalu, neboť jeho členové vytvářejí celou řadu drobných postav a v muzikálu, kde se zpívá od začátku až po finále, příliš prostoru pro vydechnutí nemají.

Brněnská verze Bídníků nese dobré jméno uznávaného díla se vztyčenou hlavou. Po titulech Jesus Christ Superstar, Oliver! a Fame se Městské divadlo Brno dočkalo dalšího muzikálu světového formátu. Je to dobrá vizitka pro divadlo, ale hlavně skvělá zpráva pro jeho publikum.

David Kroča

FARIZEJSTVÍ JE SYSTÉM, A MY V NĚM ŽIJEME

Farmářské sídlo v deltě Mississippi, umírající Otec (Junák).

O jeho dědictví se pere rodina: manželka (Gazdíková), dva synové (Hejlík, Bořecký) a snachy (Briešťanská, Vitázková), ale i důstojný pán Tooker (Karel Mišurec). Vítězí, kdo jako kočka v nebezpečí vydrží nejdéle číhat na slunce rozpálené plechové střeše. Jeden z moc dobrých obrazů v titulu Williamsovy hry.

Drama, které se jinde hraje půl třetí hodiny, vypreparoval Černín na hodinu a čtyřicet minut s účinnou dramaturgickou spoluprací Viktora Kudělky, který koncem února oslavil osmdesátiny...

Ještě jeden šperk zdobí Černínovy režie: práce s herci. Umí jejich výkony vybičovat do strhujícího tempa a exprese. Přibližuje tak české herectví anglickému nebo ruskému.

Nic neulehčuje. Klíčový monolog Otce a Bricka absolvují Junák s Hejlíkem na houpacích křeslech. Na týchž rekvizitách, které jsou dominantou scény Jana Duška, se odehrává závěrečná exponovaná rodná rozprava...

O velkém a mnohapolovém herectví konečně Brňáky přesvědčí Briešťanská v roli Margarety, oné číhající kočky zápasící spíš o narovnaní vztahu s Brickem (Hejlík) než o dědictví. Bravurně zemitým, pro slovo a přehližkou hrubost nikdy daleko nechodícím Otcem je věčný Junák.

Mistrovským Černínovým tahem je pozvání Jany Gazdíkové do světél ramp a její přesné obsazení do role nesnesitelné Matky. V jejích stopách, a s hysterií navíc, kráčí snacha Mae (Vitázková) a syn Gooper (Bořecký), zástupci rodinného farizejství, o němž Williamsovo drama je. Na trojici doplňuje nejlplastičtější postavy (Margareta, Otec) pojetím Bricka Lukáš Hejlík...

Jiří P. Kříž, Právo, 3. března 2009

RECENZE

Zrcadlo + Sněhurka. Co mají společného? Správně, patří do pohádky bratří Grimmů. Zrcadlo je kouzelné a Sněhurka je krásná. Kdo z dětí i dospělých by odolať? Právě na této představě postavili svůj „rodinný“ muzikál členové souboru Městského divadla Brno – Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán. Stano Slovák se ujal i režie. Humorný a vtipný Jan Šotkovský osvětlil na tiskovce tvůrčí proces na přípravě libreta, probíhající hlavně v noci. Jení divu, vždyť Slovák i Štěpán každý večer hrají. Je to muzikál, tedy očekáváme písně a hudbu. Tu dodal Karel Čon jako vždy profesionálně z mnoha žánrů. Třeba odchody trpaslíků za prací do dolů doprovází samba, která v předních řadách zvedla děti ze sedadel a prostě si v uličce zatancovaly. Příběh pohádky je tradičně známý, netradiční v muzikálu je postava zlé královny – alternuje Jan Apolenář a Milan

NAPSALI O NÁS

platilo, neboť tým Stanislava Moši k Bídníkům přirozeně dozrál. Na rozdíl od pražských produkcí navíc dostal možnost vytvořit si vlastní aranžmá i scénografii, což je příležitost, která se nepromarnuje.

Režisér Stanislav Moša provedl několik odvážných škrtů v partituře, takže od prologu z prostředí trestanecké kolonie až po Valjeanovo umírání inscenace trvá asi tři hodiny. Původní dřevěnou dekoraci londýnské inscenace nahrazuje v Brně zcela nová scéna Christopa Weyerse. Tento uznávaný německý scénograf navrhl takřka filmové, realisticky vyhlížející kulisy doplněné zadní projekcí a efektním opláštěním portálů. Pastvu pro oči pak podpořila také výtvarnice Andrea Kučerová, která oblékla aktéry do více než pěti set dobových kostýmů.

Mošovo aranžmá není možná tak dynamické, jak by znalci londýnské verze čekali. Režisér nechává často zpívat sólisty na zcela prázdném jevišti, stylizovaný pohyb nahrazuje spíše hereckou akci a lyrické vyznění songů doprovází civilnosti. Pěkné jsou některé detaily v práci s rekvizitou. Je to například okamžik, kdy studentský vůdce Enjolras vytvoří francouzskou vlajku tím způsobem, že na držadlo od košty naváže svou modrou košili, červený ubrus a bílou spodničku, kterou mu jedna z přihlížejících dívek pohotově zapůjčí.

Obsazení muzikálu je velkorysé: v některých rolích se střídají i čtyři herci. V hlavní úloze Jeana Valjeana alternují Petr Gazdík a hostující Jan Ježek, který zpíval i v obou pražských inscenacích. Při první premiéře, kterou jsem viděl, dostal příležitost domácí Petr Gazdík. Jeho výkon byl vynikající po všech stránkách a přirozeně gradoval výtečnou interpretací emocionálně vypjaté písně „Otčenáš“, při níž se Valjean modlí nad spícím Mariem.

Druhým vrcholným výkonem první premiéry pro mne byla Eponina Hany Holíšové. Znamenitě zazpívaná figura, která navíc přesně vystihla jedno z klíčových témat muzikálu, totiž rozhodnutí člověka obětovat se pro život druhých. Do kategorie precizních interpretů se ovšem zařadil také Igor Ondříček jako přísný Javert, Dušan Vitázek v roli romanticky milujícího Maria a spolehlivě intonující Radka Coufalová v postavě křehké Cosetty. Pokud jde o ansámbl, ten

Němec. Proč muži? Macecha musí být tak strašně zlá, že žena tak zlá snad ani být nemůže. Komičnost krásného Apolenáře je zážitek pro dospělé, děti se krčí hrůzou.

Problém představovali trapslíci. Buď vybrat děti, nebo sedm nejmenších členů souboru, či hrát na horizontu. Autoři to prostě obrátili. Trapslíci byli původně malinčí sloužící na královské zahradě, a protože na královnu leccos věděli, začarovala je na velké. Žijí v hlubokém lese, mají své problémy s malými postýlkami, jídlem a úklidem. Sněhurka je jejich spása. Jenže říká zlé maceše neodolá, takže nakonec leží v krásné skleněné rakvi a pozdě došlý princ (Robert Jicha) jí krásně zpívá. Všichni trapslíci ho musí usilovně přemlouvat, aby Sněhurku políbil a pak...

Scéna Jaroslava Milfajty vychází z dřevěné dětské stavebnice, krásné barevné a při nasvícení pohádkově působící. Kostýmy Andrey Kučerové odpovídají lehece empirii 19. století.

Věřte, že si se svými dětmi užijete. Mladému tvůrčímu týmu přeje více takových nápadů.

*Naděžda Parmová,
Zrcadlo Blanenska a Boskovicka, 20. 1. 2009*

BEATLES PRO VŠECHNY, VŠECHNO ZA BEATLES!

Jako příjemná směska minulých reality a itimních zážitků se jeví nejnovější dramatičce historiko-dobrodružného románu věhlasného Alexandra Dumase otce rukou nápadité režisérky Hany Burešové. Notoricky známý příběh o cti a horké krvi, slávě a noblesních intrikách převyprávěl inscenační tým v nádherném překladu Růženy a Jaromíra Pochových. Za všech okolností je třeba chránit královnu a její čest; ostatně, mušketýři slouží jak královně, tak králi, a je-li bezbranná ohrožena vychytralým kardinálem s pochybnou a mlhavou minulostí, je třeba rozhodně zakročit; to přeci každý zná.

Co když je ale d'Artagnan jen malá holka, de Tréville se namísto jeho chvály stará o to, aby mušketýři přišli včas k večeri, a každý soubor překazí gardistka Smetáková, lajč šermířům do parchantů? Skrývají se skutečně za škraboškami nasazenými starým Dumasem úchvatné tváře Johna, Paula, Ringa a George? Nesmíme se nechat zmást malou holkou/d'Artagnanem. Duše dospělého se od té dětské v ničem neliší, obě se upínají k podobným ideálům a desí stejných hrůz. Jestli se kardináloví postaví statný Gaskoněc, nebo malá holka s obyčejnými sny vlastně ve výsledku velký význam nemá. Odpor „kardinálům“ konce 60. let zaslouží stejného obdivu, jako hrdinné koucky bezelstných šermířů v labyrintu dvorních intrik. České prostředí období normalizace, do kterého inscenační tým látku zasadil, nabízí svou podstatou klasickému ztvárnění překvapivou alternativu. Jeho práce se ve výsledku skutečně nemylí; dokonce čistým divadelním jazykem a skromnými prostředky dosáhne překvapivých výsledků, což v Městském divadle skutečně zvukem nebývá. Jeho rafinovaná práce s dekorací se nechává slyšet příkladně v momentě, kdy se Konstanze Bonacieux (Eva Jedličková) skrývá spolu s d'Artagnanem (Michal Isteník) za závěs přehozený dříve pavlačovou tetkou přes zábradlí. Podobně jemných a vpravdě příjemných detailů se ve hře objevovalo několik.

Zdáleka se nejedná o historizující scénou, její povaha je ve vertikálním členění neutrální. Zpočátku působí trochu překvapivě, jistě ale ne nevhodně přítomnost postav historických kostýmů v džungli počí-

nající normalizace. Toto střídání je zkraje poněkud matoucí; jakmile se linie příběhu ustálí, divák se zorientuje.

Po celé představení jsou změny scény prováděny za blackoutu, provázeným vždy nezaměnitelným spláchnutím, pouze výměnou rekvizit. Pavlačový dům je dějištěm jak romantického dobrodružství pohavově rozdílných přátel, tak druhé linie příběhu, která je reminiscencí na autorčinu dětství. Troje dveře se v patře pavlače netrhnou; jsou vchody do bytů nájemníků, jindy pokoju hostů v zájezdním hostinci Francie 17. století. Dvůr je doplněn nezbytnými proprietami v podobě popelnic, prádla či starého kola.

Večer je naznačen modrým osvětlením; přičemž je namístě podotknout, že je to téměř jediné dramatické využití osvětlení. Rekvizity, evokující pavlačový dvůr, jsou užity hrdiny hlavního sujetu pouze jedinkrát (samo sebou padnou do rukou také popelářům) a to v případě, kdy se d'Artagnan skrývá před vévodkyní za popelnic. Šlo o zvláštní prolnutí světů; jako by d'Artagnan využil k úniku jiný příběh. Podobnou metaforou byl nástup popelářů s odhalením vévodčina tajemství; odpad jako odpad, ven musí stejnou branou.

Slunce, které kdysi vilo příjemnou nervozitu do žil gaskoňskému chlapi, zřejmě nechalo padnout své paprsky i do kraje Michala Isteníka. Ač jeho doménou nebyly vypjaté scény plné vzteku a vzrušeného křiku, což mohla mít na svědomí spíše momentální a přechodná nezpůsoblost, svými pohybovými výstupy propůjčil venkovanu jiskrnou životnost. V jisté scéně připomínají jeho pohyby notoricky známé cviky spartakiádníků, jeho pohybový talent s provokující bezprostředností děčka zajásá ve scénách s koňmi, kteří v cestě mušketýřů do Londýna nemohli chybět; avšak na scéně by se poněkud tsnili, a tak byli se vši vážností úspěšně „hráni“.

Planchet (Jan Mazák) je trochu mutujícím vychytralým sluhou a svým jednáním i vizáží připomíná spíše klasického věrného sluhu Igora (například doktor Finkelstein v Burtonových Ukradených vánocích disponoval sluhou toho jména, pro jiné příklady bychom nemuseli daleko; namátkou například Rychlý prachy Terryho Pratcheta nebo Garfield Jima Davise). Planchet je úlisný a přiskřípnutý prospěchář, jehož osobní obzor je značně omezen na uspokojování základních lidských potřeb.

Smutný hrdina zlomeného srdce a neuhasitelné žízne Athos (Igor Ondříček) odkrývá psyché raněného láskou a smutné bezstarostného. Melancholicky zaznívající carpe diem z jeho projevu mizí pouze v jedinečných případech; jedním z nich bylo například zjištění pravé totožnosti Milady de Winter.

Boдрý chvástal Porthos (Petr Štěpán) připomíná Obelixe Gérarda Depardieu, světlymi momenty ale proskubuje jeho čirější inteligence a lišácký rozum. Klidná hora masa a tuku, která se nenechá ničím vyvést z míry a pro kus dobrého jídla je schopna nasadit krk; takový je Porthos, Porthos rozvahy a kuřat.

Jeho druh v dobrodružství, diskretní Aramis (Jaroslav Matějka), jehož lásky, rvy a thrliny skrývá se za náboženským entuziasmem, melancholický Aramis, jehož temperament musí se cítit značně ubit pod tímto klerického hávu, vnáší do děje trochu toho filozofování, z něhož ve výsledcích a závěrech problemsují zásady lidovosti, a my poznáváme řeči nad půllitrem...

Kouzelný idol d'Artagnanových snů, rozkvétající poupě v hnilobné zahradě přihlouplého druha v insti-

NOC KEJKLÍŘŮ

09 – 16. 5. 2009

3. ročník otevřené festivalové pouliční akce všech brněnských divadel a řady hostů

od 14 hod. až do půlnoci na Zelném trhu a v okolí (veškeré prostory Divadla Husa na provázku, Denisovy sady, Stará radnice, atd.)

Pouliční divadla, muzikanti, kejklíři, metači ohně a žongléři z celé České republiky více než 50 divadelních akcí - Bílé divadlo, Buchty a loutky, Cirkus Legrando, Divadlo Bufet, Divadlo Facka, Divadlo Líšeň, Komedianti na Káře, Služebníci Lorda Alfréda, Teatr Rajdo, Tichý jelen, Vosto5 a další.

TÝDEN KEJKLÍŘŮ

15. 5. – 22. 5. 2009

Reprezentativní přehlídka brněnských divadel

Pátek 15. 5. 19:00 *Růže pro Markétu* (NDB – Divadlo Reduta);

Sobota 16. 5. 19:00 *Náměstičko* (NDB – Mahenovo divadlo), 18:00 *La Traviata* (NDB - Janáčkovovo divadlo), 19:00 *Rukopis královédvorský* (Divadlo Husa na provázku), 19:30 *Alchymista* (Divadlo U stolu), 19:30 *Bídníci* (Městské divadlo Brno);

Neděle 17. 5. 14:00 - 18:00 *Den bez hranic - Hraje, kdo může* (Centrum experimentálního divadla), 17:00 *Mlsný drak a Čarymůra* (Divadlo Radost), 17:00 *Komediograf* (HaDivadlo), 19:00 *Bambini di Praga* (Národní divadlo moravskoslezské v Mahenově divadle), 19:30 *Brouk v hlavě* (Městské divadlo Brno);

Pondělí 18. 5. 16:00 *Shakespyré* (Divadlo Husa na provázku), 18:00 *Slovenskočeské tango* (Divadlo Radost), 19:00 *Služky* (NDB – Divadlo Reduta), 19:30 *Legenda o Velkém inkvizitorovi* (Divadlo U stolu), 20:00 *Extáze* (HaDivadlo);

Úterý 19. 5. 10:15 *Romeo a Julie aneb Město hříchu* (Divadlo Polárka), 18:00 *Charleyova teta* (Městské divadlo Brno), 19:00 *Dvanáct rozhněvaných mužů* (NDB - Mahenovo divadlo), 19:00 *Macbeth* (NDB – Janáčkovovo divadlo), 19:30 *Portugálie* (Divadelní fakulta JAMU - studio Marta), 20:30 *Smím prosit Lady? Macbeth*. (Divadlo Husa na provázku), 21:30 *Žralok* (HaDivadlo);

Středa 20. 5. 9:30 *Mauglí* (Divadlo Polárka), 18:00 *Doma u Hitlerů aneb Historiky z Hitlerovic kuchyně* (HaDivadlo), 19:00 *Jak to dělají andělé aneb Stvoření světa* (Divadlo Radost), 20:00 *Hamlet* (Divadlo Husa na provázku), 22:00 *Matylda a Emílie* (HaDivadlo);

Čtvrtek 21. 5. 10:30 *O pejskovi a kočičce* (Divadlo Radost), 18:00 *V poli mnoho bylin stojí* (Kytice) - *DERNIÉRA* (Divadlo U stolu), 19:30 *Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách* (Divadlo v Dlouhé v Městském divadle Brno), 20:00 *Smrt Huberta Perny* (HaDivadlo).

Dny otevřených dveří v brněnských divadlech 16. a 17. 5. 2009

SLAVNOST MASEK 22. 5. 2009

Náměstí Svobody od 18.30 hodin

Hudba – Tanec – Rej masek – Radost do noci

Náměstí Svobody od 18.30 hodin

Průvody masek od 18.45 hod.- DIFA JAMU vyše průvod *Ufouň*, Divadlo Husa na provázku *Postavy ze sna Sylvy Hanákové*, Loutkové divadlo Radost *Pochod radostných hlavounů*, Divadlo Polárka *Perpetuum mobile*, HaDivadlo *Obludárium*, Městské divadlo Brno průvody *Tramvaj do stanice ou-ha* a *Děsivá rána pod Špilberkem*, Národní divadlo Brno vyše průvody: od Mahenova divadla *Triumf zmaru*, od

Janáčkovka divadla *Opera pod maskou* a od Divadla Reduty *Mozart Family*.

Ve 20.00 hod. na Náměstí Svobody vyhlášení a korunovace Krále Slavnosti, cca ve 21.45 hod. **zjevení draka (brněnského)**, ve 22.30 hod. v Denisových sadech pod Petrovem **Ohňostrojně prelude STAROBRNO-IGNIS BRUNENSIS**.

Slavnost masek
Brno 22. května 2009

Uliční akce na závěr divadelního festivalu-

Stane se to 22. května 2009 poprvé- a pak nejspíš rok co rok.
Pro tento jediný den se brněnské Náměstí Svobody promění ve velký taneční parket.
Kolem sedmé večer se otevrou brány všech divadel- z každého vyjde průvod maskovaných postav. Všechny svorně zamíří na Náměstí Svobody. Tu a tam se objeví alegorický vůz, tu a tam začne hrát hudba- jen tak Brňanům pro radost. V trochu nepřehledném rytmu pak jeden za druhým průvody dorazí na náměstí. Tam na svá místa zasedne porota- odpovědně se hotovíci vybrat nejkrásnější kolekci masek.. Do toho bude hrát několik kapel, občas ze zableskne ohňostroji, absolventi letošních brněnských tanečních kurzů zatančí valčík, polku a možná i tango.-
Náměstí Svobody by se pro tuto jedinou noc mělo stát veselým a šťastným územím, kde se tančí, pózuje v maskách, pije dobré víno, podupává do rytmu- a zažívá radost.

Slavností masek vyvrcholí festival **Týden kejklířů**, konajícího se letos poprvé spojenými silami všech brněnských divadel - a to již od 16. května 2009 v Brně.

Srdečně Vás zveme !

P.S. A v jaké masce půjdete vy?
(Bude to Harlekýn? Bude to Věelka Mája? Skřítek ? Miss World? Karel Gott? Rusalka
bledě? Kolombína? Krokodýl ?
Těšíme se na Vás-tak jako tak)

Roman Onderka
Primátor města Brna

Petr Oslizý
Ředitel Centra experimentálního divadla

Daniel Dvořák
Ředitel Národního divadla Brno

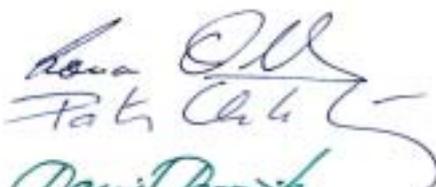
Stanislav Moša
Ředitel Městského divadla Brno

Vlastimil Peška
Ředitel loutkového divadla Radost

Zbyněk Srba
děkan Difa JAMU Brno

Vladimír Morávek
Umělecký šéf Divadla Husa na provázku

Monika Šimková
Ředitelka Brněnského kulturního centra

tuci manželství (Zdeněk Bureš), Konstanze Bonacieux (Eva Jedličková) zůstává rozkošnou a neobohou postavou příběhu. Dojemná naivita, která její mladé srdce vžene přímo do smyčky připraveného kata je v nervózním kontrastu s chladnokrevností a vypočítavostí mladé Milady de Winter (Pavla Vitázková). Či snad Charlotty Backsonová, Anny de Bueil, hraběnky de la Fére, milady Claricové? Všechny jsou bezesporu charakterně pokřivenými divami, připomínajícími Sueovy romány (zřejmě jim také trochu poplatné jsou), procházejí v rukou Pavly Vitázkové složitou cestou plnou emocí. Skřet, který se v ní skrývá a křičí v agónii před popravou, která má jedním tnutím ukončit problémy mnohých, doveďe se umně maskovat škraboškou úsměvu a dívčí „roztomilostí“. Jako úplné jiné druh lilie jeví se paní Drahorádová (Irena Konvalinová); nepopsaný list bezelstnosti doplněný příjemným civilním herectvím, ač ve službách perzifláže prostředí 70. let. Vědova z Buckinghamu (Dušan Vitázek) se svou podivnou „vlíčovocací“ schopností a nesebevědomými gesty jako by misty vypadal ze rámu hrdé šlechtice.

Viktor Skála osciloval mezi Králem, Kateřin z Lille a Taťinkem; v každé roli si byl ale jistý sám sebou.

Děj uvádí na pravou míru hlava (Ladislav Lakomý), připomínající chvílemi změnu žánru z dobrodružného dramatu v dokumentární pořad o historii jedné západní Evropy.

Historizující kostýmy Samihy Maleh se barevnou vyvážeností kompozicí a harmonickou kompozicí dají přirovnat k benátské malířské škole Veronesa či Crivelliho. Především králův a královnin kostým vykazují známky minuciózní zvládnutí řemesla.

Svrážnou kapitolou představení je hudba. Spolu se skladbami Beatles zazní i Marseillaise, která se svým zasazením do příběhu 17. století na první „poslech“ jaksi nehodí. La Marseillaise složil roku 1792 ženijní důstojník Rouget de l'Isle a 14. července 1795 byla prohlášena francouzskou národní hymnou, a s přestávkami ve třetím císařství a za vichystické vlády je jí dodnes. Vzhledem ke kontextu XXX. scény, ve které mušketýři udrželi baštu sv. Gervaise u La Rochele je však její volba nenásilným podtržením situace. Na podobném principu vzácně fungovaly skladby Beatles; La Marseillaise má ale zcela jiné tendence než skladby „Brouků“. Její užití v situaci, která vypovídá o síle, vedoucí k vítězství, inklinuje právě k jeho automatické představě. Skladby Beatles doplňují a podmalovávají, La Marseillaise nese jasnou informaci, je hymnou svobody. Její role je tedy v inscenaci odlišná. Česká parafráze „Brouků“ upozorňuje diváka již zpočátku, že bude svědkem čehosi netradičního. Hudební linie zdála se místně vyvážená; do každé scény se skladba hodila (nejzřetelněji ve scéně doprovázené skladbou Come Together) skalní fanoušci ostrovní čtyřky museli být bez sebe.

Alexandre Dumas, jehož ostatky byly v nedávné době přeneseny do pařížského Pantheonu, tento jemný mystifikátor, autor vlastní aureoly, mohl by být po právu hrdý na brněnské přepracování svého (a Maquetova) díla. Pouští v něm do neznámých krajín jediným souslovím „God Damned!“ vyzbrojeného Gaskoňce, vydává své hrdiny nebezpečí soubojů, ale i lenosti (které se s radostí zhostí Porthos-Krkovička), nechává vítězit poražené a prohrát vítěze. Groteskní komika, plynule přecházející v komiku situácně vkusných rozměrů, může být díky kvalitnímu překladu oceněna v plném rozsahu.

Divadlo vášní a prudkých zvrátů jednoduše mu-

selo diváka vytrhnout z hypnózy všedních dní.

Malý d'Artagnan, mušketýř v sukni, opouští svět dětství, ale nikoliv země fantazie a vzdoru. Jeho družci v boji jej sice zbaběle opustili („Beatles se rozpadli!“), on však zůstává se stejnou chutí do života, s jakou o něj, s nimi po boku, dříve bojoval.

Forzrazil Online, 1. 2. 2009, Tomáš Kubart

VESELÝ VEČER TROJKRÁLOVÝ

Nasadit do repertoáru jednu z nejlepších komedií Williama Shakespeara, je pre divadlo s kvalitným hereckým zázémim skoro vždy „tutovka“. Nie vždy sa však dokážu divadelníci popasovať s klasickým textom. Nikomu sa už nechce (možno na vlastnú škodu) pohrať sa s klasikou „klasiccky“. Teda v realistickej dekorácii, v realistických kostýmoch (v našom prípade antika), deklamovať texty blankversu. Takže čo inscenácia, to pokus o nejaký nový či novátorský pohľad.

V Brne bola táto klasika inscenovaná podľa prekladu Jiřího Joska v režijníj úprave Romana Poláka. (Mimochodom, keď som sa chcel do vyhľadávča Google pozrieť na posledné Polákové inscenácie, našiel som tam stovku stránok o hokejistovi NHL pôvodom z Ostravy, desiatky stránok o moravskej vinárskej firme Polák s.r.o., ale režisér Polák sa ukrýval iba pod niekoľkými starými informáciami až kdesi veľmi vzadu. Ktovie prečo...). Vráťme sa však k inscenácii.

Celkové pojmie komédie malo čosi spoločné, alebo aspoň blízke s myšlienkami New Age. Aspoň optimistická až groteskná hudba tam smerovala a výrazový tanec, či presnejšie pohybová klauniáda v mizanscénach tiež. A pokiaľ chápeme New Age ako hnutie blízke postmodernému nazeraniu na svet (všetko čo existuje je navzájom spriaznené, aj my sme organickou časťou celku a nemôžeme sa na svet pozerať zvonka), tak potom módnosť, nemódnosť, odvažujem sa nazvať túto inscenáciu postmodernou. V mnohých situáciách mi javisko pripomínalo Jungovské „Ja“ ponorené do akéhosi nadosobného vedomia a myslenia. Už to prerozprávanie mytického príbehu, osudovosť videná z tej veselšej perspektívy, vášeň a túžba, pluralita pohľadov aj komická nadsázka, to všetko skutočne vnáša do alžbetínskej komédie postmoderné postupy. Myslim si však, že by sa to Shakespeareovi páčilo. Bol milovníkom vtipnej skratky, a ta vyukukuje z inscenácie za každým rohom.

Musím sa ešte zmienit' o šťastnom inscenačnom nápadе - členit' javisko vertikálne (scéna Pavel Borák). Na javisku bolo v pozadí „kukátkovom“ priestore filmové pozadie (vlny mora), v popredí sa zvažovali až k portálu umne z dreva vyrobené pieskové duny, po ktorých sa náderne v drobných pauzách premávali dvaja šikovní skateboardingisti. (Postmoderný provok ako vyšitý.) Hralo sa hore, tam pri tom filmovom plátne, pri rozvílennom mori, hralo sa smerom dolu k portálu, kde sa dalo najpoohodnejšie dostať zošmyknutím sa po zradku, alebo vždy komickým zbehnutím, pri ktorom hrozil pád. (...a padalo sa účelne a často). Nevdojak som si spomenul na dve celkom odlišné inscenácie s horizontálnym členením. Zacharovo Na skle maľované v Slovenskom národnom divadle, kde sa Jánošík-Dočolomanský náderne šmykal dolu napnutým plátňom z hornej rampy do portálu, a potom čosi úplne iného, Rollandovu Hru o láske a smrti, ktorú v pražskom Komornom divadle kedysi uviedol Alfréd Radok. Tam v horných ochochoch zurila revolúcia a dole na javisku sa odohrávala dráma lásky. Vždy ono „hore“

a „dole“ vytvárá v inscenácii nový rozmer napätia a je úplne jedno či tragického alebo komického. Je to jednoducho vďačný prvok dramatiky a vlastne sa čudujem, že túto fintu používajú režiséri tak málo.

Roman Polák využil horizontálne členenie mizanscény, precízne pracoval s výrazovými prvkami rôznych klauniád, s bizarnými až snovými výjavmi komparzu, v obsadení z bulletinu nazvaných spolkom bláznov (zasa sa mi tisne do textu slovo - postmoderna), na druhej strane dal dostatok priestoru skúseným hercom, aby rozohrali svoje klauniády (Havelka, Pardus a Junák ako Tobiáš, šašo a kapitán - trojica nádherných, až falstaffovských postáv aleb Viktor Skála ako rozorvaný Malvolio). Tie expresívne postavyky nutne zatienili Gazdíkom hraného Orsina, alebo Vitázkovej Olivíu. Aj keď ich herectvo bolo dobré, nemajú takéto vážne dramatické postavy v konkurencii „bohapestej strandy“ šancu presadiť sa. Ta hra je jednoducho taká. Všetku pozornosť sústreďuje na kuku.

Spolok bláznov, rovnako ako dvaja chalani zo súčasnosti, ktorí ukazovali na rozvlhenej scéne artistické umenie skateboardu, vytvárali skvelú kulisu rozmarnej trojkráľovej komédie. Iba po dlhom potlesku, keď diváci odchádzali, som počul otázku: Prečo večer trojkráľový, keď tam boli iba dva sobáše? Skutočne. Už si nepamätám pôvodný text, ale zo záveru sa akosi vytratil jeden sobáš. Uskutočnil sa totiž o jeden obraz skôr, pred koncom (aj u Shakespeara). Preto sa mi zdal šťastnejší názov prekladateľa Alojsa Bejblika z roku 1978: Komédie masopustu čili at' si to každý prebere, ako chce.

Nech si to skutočne každý vysvetlí ako chce, ale pre mňa bol ten večer príjemným postmoderným boavením. (Termin nepoužívam často. Ono je dnes tej - akože postmoderny - okolo nás priveľa.)

Peter Stoličný, www.divadlo.sk, 2. 2. 2009

KARNEVALOVÝ SHAKESPEARE NA SKATEBOARDOVÉ RAMPĚ

Bez ohľadu na košaté kultúrnehistorické souvislosti textu, opulentné predesťené v opät sofistikovane zverubném programovém tisku, vyšel R. Polák z jednoduché liberální premisy, že v bezbřehé bláznivíně je na jevišti možné téměř vše, a tudíž v pestrosti nápadů netřeba pro mnohé uplatněné prostředky hledat racionální zdůvodnění. Odsouval rovinu mimoběžných romantických citů, reprezentovanou sebezhlých náladovým vévodou Orsinem (Petr Gazdík), vášnivosti propadlou vznosnou Olivíí (Pavla Vitázková) i přirozené vystupující energickou Violou a současně dvojčetem Sebastianem (na první premiéře (Hana Kovářiková), a naopak zvýraznil momenty prvoplánové fraškovité. Křkolomná vlnitá šikma se svítlnami, polštáři a promítáním plátnem na horizontu, po níž klopýtají, ale také do omrzení nacıvčené i neúmyslně kloužou a padají všichni aktéři a také řádí dnešní skateboardisté, sice automaticky zaručuje akční dynamičnost, ale též divákovu pozornost bezděčně odvádí od slovních hříček důmyslného veršovaného i prozaického překladu k obavám o úrazové riziko účinkujících. Zdůvodnitelná „karnevalovost“ (spíše jako stafáž nežli nezbytná přímá součást děje prochází dlouhým tříhodinovým večerem chór masokvaných bláznů, misty evokující felliniovský svět či bizarní travesty show) nebo mělé čitelný renesanční a soudobý kostým „mix“ tvoří pozadí kreací (nejuměreněji vychází moudrý melancholický klauv Feste Erika Parduse a komorná Marie Ireny Kovalinové), které jsou i zkušenými interprety (Jan Mazák, Viktor

Skála, Martin Havelka) hnány do podbizivé kašpařičiho přehrávání, kulminujícího ve výstupech dvojice sloužících a strážníků.

Večer tříkráľový v MdB má zkrátka prevažující podobu jevištního „odvazu“ - ostatně ne náhodou byl nasazen právě na Silvestra.

Vít Závodský, Kam - příloha č. 2, únor 2009

ZTROSOTÁNÍ BLÁZNŮ VE VEČER TŘÍKRÁLOVY

V příhodný předvánoční čas zařadilo umělecké vedení Městského divadla Brno na repertoár Shakespearův Večer tříkráľový. Režisér Roman Polák obohatil masopustní komedii, v níž se může odehrát cokoli jen chcete, karnevalovými maskami a přišerami, jež se volně prolétají taškařiči milostného trojúhelníku Orsina, Violy a Olivie. Inspiraci našel ve Chválě bláznovství Erasma Rotterdamského, Brantově Lodi bláznů nebo ve stejnojmenném obrazu Hieronyma Bosche. Svita bláznů-maškar vyplňuje tancem na rytmickou, misty rituální hudbu přechody mezi scénami, zároveň také postupně mění karnevalové oblečení čertů, oslů, kostlivců a klaunů za vyzývavé soudobé oblečení na párty. Aktualizaci však združďuje i scéna, kostýmy a hudba.

Holá dřevěná scéna připomínající obří skluzavku poohdhalí svou skrytou funkci skateboardové rampy ve chvíli, kdy na ní „surfuji“ novodobí blázni na skateboardech. Cyklicky rámcují příběh kostýmní převleky, které přecházejí od vznosných alžbětinských rób s nafasenými rukávy a punčochami v současné elegantní společenské šaty dam a obleky pánů. Postavy převlékají kostýmy pozvolně, mísí se renesanční móda s moderní, v závěrečné scéně jsou opět všichni oděni v historické kostýmy; také hudba Davida Rottera kopíruje časový posun, postupujíc od vážné orchestrální hudby k modernímu hip hopu.

Roman Polák navázal na dávnou konvenci obsadit role dvojčat Violy a Sebastiana jedinou herečkou (v roce 1850 je v prvním českém provedení Večera tříkráľového hrála Anna Kolárová-Manetinská). Hana Kovářiková, alternativněa Hanou Holíšovou, si v chlapecké roli Cesaria počíná sebejistě a vychytrale, rošťacky oblujuje Olivii (Pavla Vitázková) a pokorně skrývá své city před Orsinem. Pavla Vitázková se ze vznosné, distingované odmítavé dámy proměňuje v dračiči schopnou bezhlavého ponižení vůči Cesariovi, naopak Orsino (Petr Gazdík) zůstává pasivně stranou bez větší příležitosti k herecké akci. Viktor Skála u svého Malvolia od počátku ukazuje směšnost puritánské a povýšenecké pózy své postavy. Šašek Feste (Erik Pardus) stížen „anglickou nemocí“, melancholii, posedává či postává stranou a s nadhledem daným životními zkušenostmi glosuje dění.

Inscence, lehce přesahující tři hodiny, využívá k udržení rychlého tempa kombinaci několika komických principů. Základní shakespeareovský motiv záměny postav, převleků a dvojsmyslných obhrublohých nářeček je podpořen i situačnými prvky: smích mnohdy nechtěně vyvolá překážka v podobě vysokého převýšené scény, na kterou se hercům obtížně leze, či až nedobrovolně snadno klouže dolů. Mimo hlavní dění baví publikum dvojice nemotorných sluhů (Michal Isteník, Patrik Bořecký) a ke komediálně vydařeným patří etudy Viktora Skály při Malvoliově čtení falešného milostného dopisu, či „šavlový tanec“ homosexuálně pojatého Antonia (Jaroslav Matějka).

Pokračování na straně 34

*S Evelínou Kachlířovou
v muzikálu *Magická flétna*,
režie: Zdeněk Plachý*

*V muzikálu
*Jánošík aneb
Na skle malované*,
režie: Stano Slovák*

*S Petrem Brychtou
v komedii
Kdyby tisíc klarinetů,
režie: Jana Kalíšová*

*S Karlem Moravcem, Erikem Pardusem
a Pavlem Kunertem v komedii *Švejk*,
režie: Stanislav Moša*

*V komedii
Brouk v hlavě,
režie: Gustav Skála*

*S Erikem Pardusem
v dramatu *V jámě Ilové*,
režie: Stanislav Moša*

*S Janou Musilovou v muzikálu *Bídníci*,
režie: Stanislav Moša*

*S Karlem Škarkou, Vladiměrem Volečkem,
Karlem Mišurcem, Robertem Jíchou
v muzikálu *Sny nocí svatojánských*,
režie: Stanislav Moša*

SALON MdB TOMÁŠ SAGHER

*S Máriou Lalkovou, Radkou Coufalovou
a Oldřichem Smyslem
v muzikálu Zahrada divů,
režie: Stanislav Moša*

*Se Zdeňkem Junákem
v muzikálu Bastard,
režie: Stanislav Moša*

Karnevalový rámec dodal komedii nový, univerzální rozměr a poukázal na archetypální vzorce lidského chování, ať již v maskách bláznů či bez nich.

Iva Mikulová, *Divadelní noviny*, 20. 1. 2009

JUNÁK HVĚZDOU PLESU PŘÁTEL KULTURY
Lumpáren ze Starého Města je hodně, ale raději o tom pomlčím, jelikož aktéry jsou dnes už vážení lidé...

Do plesové sezony neodmyslitelně patří i Ples přátel kultury. V programu vystoupí hudební skupina Slowhand, která mimo jiné spolupracuje s jazzovým zpěvákem Láduou Kerndlem. Strídat ji bude skupina Sory a představí se i kolektivy Klubu kultury - Taneční klub Rokaso (předtančení a ukázky společenských tanců) a speciální módní předhledku předvede Klub módy. V malém sále budou moci účastníci plesu košťovat vína, hrát k tomu bude cimbálová muzika Harafika. Jako raut, který je v ceně vstupenky, budou ve foyer nachystány šunkové hody, ovocný stůl, míchané nápoje a další speciality. Připravena je i bohatá tombola.

Plesem, který se koná tuto sobotu 7. února od 19.30, bude provázet populární brněnský herec Zdeněk Junák, který mezi natáčením do televize a vystoupením v brněnském divadle poskytl Dobrému dnu exkluzivní rozhovor.

Herec Zdeněk Junák se divákům vryl do paměti rolí praporčíka Ambrože v Četnických humoreskách a v poslední době žoviálním Jarkem Barnou z Ordinance v růžové zahradě.

S naším regionem je Zdeněk Junák silně spjat. I když je už čtyřicet let Brňákem, narodil se v Kroměříži, vyrůstal u Kyjova, ale i ve Starém Městě a Uh. Hradišti. Je veselým a vtipným společníkem, na kytaru hravá se svými kamarády ve Vínářských romantických. Je milovníkem života, dobrého jídla a pití. S dobrými přáteli si rád dopřeje sklenku bílého vína či štamprlí pálenky.

Po ukončení studia na JAMU v Brně hrál jednu sezonu v Divadle pracujících ve Zlíně, teprve potom zapustil své kořeny v Brně. Nejprve v Mahenově, posléze v Městském divadle Brno. Za roli Arama Beera v Koločáby byl nominován na Cenu Thálie.

V prosinci Městské divadlo Brno uvedlo premiéru Shakespearovy komedie Večer tříkrálový. Jak vám sedla role Kapitána Fabiána?

Postava, kterou ve Večeru tříkrálovém hraji, se zpravidla škrtá. A protože režisér Roman Polák ji neškrtl a obsadil si do ní mne, tak nejen že mi sedí, ale asi jsem taky ideální představitel. Ha, ha, ha...

V Městském divadle Brno se mi hraje úžasně a partička je tady skvělá.

Váš hlas diváci velmi dobře znají z dabingu. Věnujete se mu už dlouho?

V podstatě od roku 1973. Dřív dabovala parta herců a o přestávkách jsme si báječně povyprávěli. Teď s jinou technologií sedím ve studiu se sluchátky sám. Vytratila se ta legrace.

Diváci si vás spojují především se seriálem Četnické humoresky. Nechybí vám praporčík Ambrož?

Nejen že mi chybí praporčík Ambrož, ale celá naše pátračka a všichni kolegové a kolegyně, kteří se na seriálu podíleli. Protože jsme byli opravdu dobrá partička. Ale hlavně mi chybí režisér Antonín Moskalyk. Bohužel spolu už si pivko nedáme.

A co Ordinance v růžové zahradě? Jarek Barna je žoviální vyčůránek - jak se vám jeho role hrála? Ordinance v růžové zahradě byla velice příjemná prá-

ce a hajzlíci a žoviální vyčůránci se hrají dobře - aspoň mně.

Pocházíte z herecké rodiny - byly vaše kroky namířeny na divadelní prkna od samého začátku?

Prvním profesionálním hercem v naší rodině jsem já. Ano, moji rodiče se v mládí věnovali ochotnickému divadlu v Kelčanech a můj brácha František teď s ochotníky ve Starém Městě.

Od samého počátku jsem nechtěl být hercem ani náhodou. Původně jsem chtěl být hasičem, protože můj strejda Rostislav byl hasičem a uniforma mu moc slušela. Pak jsem chtěl být vojákem, protože můj starší bratranec Stanislav byl majorem a uniforma mu strašně slušela, pak jsem taky chtěl být výpravčí, protože můj starší bratranec Svatopluk byl výpravčí a já jsem mu záviděl uniformu, která mu úžasně slušela. Pak jsem taky chtěl být náčelníkem Apačů Vinnetouem a taky zlatokopem. Pak se to trochu zamotalo a já dělal přijímačky na Janáčkovu akademii... no a vyučil jsem se hercem a tím jsem doposud. **Vyrůstal jste s bratrem v Uh. Hradišti. Co z dětství a lumpáren vám zůstalo v srdci?**

S bratrem jsme nejdříve vyrůstali v Kelčanech - vesnici kousek od Kyjova, pak ve Starém Městě a do Uh. Hradiště jsme se přestěhovali, když už jsme byli oba dospělí. Lumpárny. Hlavně těch ze Starého Města je hodně, ale protože někteří aktéři patří dnes mezi vážené občany jak Starého Města, tak Uh. Hradiště, raději o tom pomlčím.

Hradiště je Mekkou folkloru. Dotkl se nějakým způsobem i vás?

Dotkl, jsem členem skupiny Vínářští romantici.

Jak vznikla tato parta?

Je nás pět a máme se rádi. A vznikli jsme jako kamarádi ze studii JAMU. A jak už název napovídá - v romantickém prostředí krumvířských vinohradů.

Vzpomínáte na někoho, s kým jste tady vyrůstal?

Těch, na které vzpomínám, je dost a nerad bych na někoho zapomněl, takže vzpomenu jen dva kamarády, a to Toníka Schyala - bohužel už mezi námi není, a Pavla Týřla, který od roku 1969 žije v USA, a nesmím zapomenout na paní Marušku Čablovou, s kterou si píšeme. Navíc mám skvělé spolužáky, kteří víceméně pravidelně organizují sraz našeho ročníku z gymplu, což je úžasně. Loni jsme se viděli na podzim ve sklípku na Velehradě a bylo to super.

Jak jste si zvykl v Brně? Nechybělo vám Hradiště?

Zvykl jsem si lehce a rychle, byl jsem totiž mlád. A Hradiště od Brna není tak daleko.

Někde jste řekli, že chodíte na párek a pivko na páté nástupišťe vlakového nádraží... máte chuť někdy někam ujet?

Na brněnské vlakové chodím pozorovat lidi - když mi to čas dovlí, vůbec strašně rád pozoruji lidi - a při té příležitosti popíjím to pivko. Ale párek jsem tam ještě nejedl. Zkusím přistět. A ujet? Kam bych ujížděl, když v Brně mám téměř vše, co mám rád.

Jste kus veselého pohodáře. K vašim neřestem ale prý patří lenošení, dobré jídlo, bílé víno a parta Vínářští romantici. Jak to bere vaše něžná polovička?

Moje žena Irenka je nesmírně tolerantní, a protože mě má pořad ráda a protože před 27 lety jsme si slíbili, že spolu poneseme dobře i zlé, tak s tím nemá problém.

Když jste milovníkem jídla, dokážete nějakou specialitku uvážit i vy sám? Jak trávíte volný čas?

Dokážu a volný čas se svojí ženou trávím zásadně u moře v městečku Tolo.

A co smyslné písně Vladimíra Vysockého? Zpíváte je už léta - čím si vás získaly?

Jsou prostě skvělé.

Budete uvádět ples Klubu kultury v Uh. Hradišti. Na co se mohou návštěvníci těšit?

Na vynikající muziku, bohatou tombolu, dobré víno a dobrou pohodu.

Jaký jste vlastně tanečník?

Jelikož jsem taneční absolvoval v Redutě v Uh. Hradišti, tak jako tanečník bych se charakterizoval něco mezi Baryšnikovem, Fredem Asterem a José de Flagenui.

Iva Tymrová

DIVADLO JE KRAKATICE

Divadlo je krakalice, říká Erik Pardus - představitel mnoha pozoruhodných rolí na repertoáru Městského divadla Brno, strážník Zahálka z televizních Četnických humoresek a držitel mnoha divadelních ocenění. Proč krakalice? Že by biologové objevili nový druh tohoto obávaného a mýty opředeného mořského živočicha? Pak to tedy zřejmě bude tvor, co se živí energií herců a emocemi diváků. Krakalice aneb divadlo.

Jak to tedy s divadlem je, pane Pardusi?

Divadlo je opravdu zvláštní požerák, který člověku bere čas a soukromí. Máte problém s běžnými věcmi, jako navštívit úřady, zaplatit složenky, vyřídit věci, které se týkají provozu domácnosti, vyluxovat, dát kočkám žrádlo... To se musí naplánovat na minuty. Na druhou stranu, když pak nezkouším a mám pár dnů volno, najednou nevím, co mám vlastně dělat. Protože jsem zvyklý pod tlakem práce v divadle vyřídit všechno strašně rychle. A co pak dělám? Sedím doma, dívám se na svůj oblíbený sport v televizi a nudím se, když tu mi manželka, taky herečka, řekne: „Hele, nechtil bys jít do divadla?“ Divadlo mi prostě začne chybět. Nechci říci, že je to přímo droga, ale jde o specifické zaměstnání, které člověka naprosto pohltí. A nejen to, v divadle se člověk musí odkrýt. Nemůžete vejít do kolektivu a zůstat uzavřený. Nedat nic najevo nebo nepustit hlup, jak se říká. Pokud se neotevřete absolutně, nemůžete spolupracovat s režisérem ani s kolegy. Daleko víc než v jiném povolání my herci prozrazujeme svou podstatu. Opravdové soukromí ani velká tajemství v divadle neexistují.

Když je to tak náročné, jak dobijíte „baterky“?

Jsem nabíjecí typ člověka a baterky zásadně dobíjím s těmi, které mám rád. Většinou jsou to lidé úplně mimo divadelní branži, se kterými se můžu bavit o věcech, které nemají s mou prací vůbec nic společného. Nepatřím k těm, co po představení potřebují rozsáhlé ventilovat, jaké to bylo. Radši mluvím úplně o něčem jiném. Jako onehdy s mou paní zubařkou. Po představení, v němž jsem hrál, na mne čekala s manželem. Poté, co pronesla: „To bylo hezký, fakt hezký“, ihned dodala: „A kdy už konečně přijdeš na tu plombu?“ Věřte nebo ne, udělala mi tím obrovskou radost! Začali jsme se bavit o zubařině, to bylo tak obcerstvuující... Cítil jsem se mnohem lépe, než kdybych seděl a diskutoval o divadle.

Jak jste se dostal k herectví?

Náhodou. Když mi bylo dvanáct, přijela na naši devítiletou produkce ze Zlína, tehdejšího Gottwaldova. Hledali kluka do filmu Automat na přání. Prošel jsem do užšího výběru a jako ostatní předváděl, jestli umím například stojku. Nebyl to pro mne žádný pro-

blém. Pana režiséra Pinkavu jsem si ale získal hlavně tím, že jsem jako jediný uměl šplhat po laně. A dostal jsem se pěkně vysoko! „Máš mé sympatie“, řekl mi tehdy Pinkava. Ale předtím na mě křičel: „Ježišmarjá slez!“ Postoupil jsem do nejužšího finále s pěti kluky, ale roli jsem stejně nedostal. To bylo tak... Měl jsem tehdy vlasy dlouhé až po ramena a táta rozhodl, že na finále nemůžu jet takhle zarostlý, tak mě holič vzal pěkně na ježka. Když mě pan režisér uviděl, chytl se za hlavu a zničeně pronesl: „Pane Pardusi, co jste mi to s tím klukem proboha udělal?“ Nezapomněl ale na mně, a když za rok točil další film, Mlčení mužů s Janou Štěpánkovou a Světou Matyášem, pozval mne do ateliéru, konkurs jsem udělal a roli ve filmu dostal.

Jak vlastně probíhá takový konkurs?

Když tehdy přijeli filmaři do školy, ptali se: „Děti, kdo umí jezdit na kole?“ Všichni zvedli ručičku a já ji nezdvedl, protože jsem kolo neměl, poněvadž pocházím ze slabých sociálních poměrů. Pak se ptali: „Kdo umí plavat, děti?“ A všichni zase dali ruku nahoru. Jen já ne, protože jsem plavat neuměl a dodneška jsem se to nenaucil. Ale přesto - ani nevím jak - a byl jsem ve finále.

Myslíte si, že vám toto setkání s filmaři předurčilo život?

Nevěřím, že šlo o osud. Byla to prostě náhoda. Každý tomu může říkat, jak chce. Podle mne to byla shoda okolností. Takových náhod člověk během života zažije! Ale je fakt, že kdyby nepřišli, hercem jsem se vůbec stát nemusel. Mohl jsem být čímkoliv. Třeba fotbalistou...

Proč zrovna fotbalistou?

Jako kluk jsem hrál a moc rád. Tatínek byl sportsman a podporoval mě, ale maminka jako hlava rodiny po mých prvních zkušenostech s filmem rozhodla, že fotbal není pro mne. Dal jsem se tedy na umění. A kvůli škole šel pak fotbal stranou, nemohl jsem chodit s odřenými koleny do polyhovy. Tak jsem dostal nůž na krk - buď divadlo, nebo fotbal. Nechal jsem fotbalu a přihlásil se do oddílu minigolfu. Hrál jsem ho dva roky a v roce 1976 jsem se dokonce stal mistrem republiky.

A co si myslíte o současném fotbalu?

Jsem znechucený, když vidím tatínky, jak se snaží protlačit své synky do prestižních oddílů, protože v nich vidí budoucí hvězdy s patřičnými příjmy. Příčí se mi, když berou fotbal jako vyložené komerční záležitost. Nedávno jsem četl v novinách článek o prodej brazilského fotbalisty Kaká. Titulek výstižně sděloval: „Kaká za 7 miliard.“ To mě hodně pobavilo. Ale platy fotbalistů nejsou zábavné, považují je za nemravné, bezdůvodně naddimenzované. Stačí porovnat fotbal s opravdu důležitými profesemi, jako je třeba chirurg. Když se něco nepovede fotbalistovi, je to jen špatný kop. Ale když udělá chybu chirurg, může někdo umřít.

Poznávají vás lidé na ulici?

To víte, že jo. A není to vždycky snadné. Musím být pořádek ve střehu a snažit se být na lidi příjemný. „Poď sem a dej si se mnó panáka!“, osloví mne nějaký chlapík v restauraci. „Nezlobte se, mám večer představení, nemůžu pít,“ říkám mu a na rozdlid od něj mu vykám. A co neslyším? „No jo, se mnou si nedáš, s obyčejným zedníkem, chlástáš jenom s těma tvýma celéeéébritama!“ Co se dá dělat, je to daň. Popularity? Kdepak. Je to daň „provařených ksichtů“.

Listy jižní Moravy, únor 2009

Anton Pavlovič Čechov

Anton Pavlovič Čechov TŘI SESTRY Tragikomedie

Jednoho z nejvýznamnějších světových dramatiků a jeho úchvatnou divadelní hru, zveřejňující tragikomicky svár mezi životní realitou a sny, kte-

PŘIPRAVUJEME

ře se stávají náhražkou skutečné vitality, není asi třeba speciálně propagovat. Desítkami inscenací na českých jevištích v posledních letech Anton Pavlovič Čechov vážně konkuruje Williamu Shakespearovi na post nejhranějšího autora. Proč se právě Čechovovy hry stále vracejí, když na rozdíl od Shakespeara nenabízejí ani zvlášť vzrušující (ve smyslu akční či dějové) příběhy? Snad proto, že jsou prosty tendenčnosti, tezovitosti, moralizátorského poučování, že kladou otázky, ale neodpovídají na ně, a tak dávají inscenátorům možnost vtisknout autorské filozofii sváru s absencí činu svou vlastní interpretaci; mohou se do nich promítat naděje, lásky, touhy, deziluze či zmarněné životy celých epoch i lidských individualit. Tato otevřenost a mnohovýznamovost obrazů klíčových lidských situací činí z Čechova všechno jiné než zaprášeného klasika. *Tři*

sestry lze vykládat třeba jako drama o ztroskotání snů, o lidech, kteří svou neschopnost žít naplno v přítomném čase léčí úniky do vzpomínek nebo do budoucnosti; nebo jako hru o pomíjejícím čase, jenž před našima očima nahlodává a podrývá lidské životy, tedy jako hru o tom, jak nám čas uniká a že boj s ním se vždycky prohrává; případně jako naturalistický příběh kultivovaného rodu, rozvráceného panovačnou a bezohlednou ženou; nebo coby komedii o bezbarvé existenci a nicotnosti «kulturních povalečů»; nebo jako náladovou elegii o nadarmo hynoucí kráse; či jako truchlohru o provinční nudě a všednosti, jež požírají duše; anebo dokonce jako grotesku o směšných preciózkách, malých obludách, podobajících se Hedě Gablerové, které v přesvědčení o své převaze všechno kolem sebe rozleptávají. A tak dále.

«Čechovova dramaturgie Tři sestry je tak dokonale jako partitura té nejskvostnější symfonie,» nechal se druhy slyšet proslulý švédský režisér Ingmar Bergman.

Olga, Máša a Irina, tři dcery zemřelého generála Prozorova, tři «krásné duše», kultivované a citlivé bytosti, «uvězněné» v provinčním městě, ztraceném kdesi v širé Rusi, touží po návratu do Moskvy, kde prožily šťastné dětství a kde, jak sní, je čeká ten «pravý život». Uskutečnit tuto touhu však nejsou s to. Nejstarší Olga by se ráda vdala, ale bůhvíproč není za koho. Prostřední Máša je, jak se zdá, «obětí» nešťastného manželství s gymnaziálním profesůrkem Kulyginem, ale «obětí» je neméně i věčně spokojený chudák Kulygin. Nejmladší Irina přímo prahne po práci; jakmile pracovat začne, rychle vystřízliví. Andrejovi, bratru tří sester, se každou noc zdá o Moskvě a skvělé kariéře vědce, a zabedne do ubohého manželství s Natašou, která mu zanáší.

V domě sourozenců Prozorovových se zhusta vyskytuje skupina dělostřeleckých důstojníků z místní posádky. Podplukovník Veršinin sem utíká od své bláznivé ženy a ukájí se vzletnými řečmi o krásné šťastné budoucnosti, která na lidstvo čeká za nějakých dvě stě tři sta let. Zamiluje se do Máši a Máša se zamiluje do něho. Mladý baron

Tuzenbach miluje Irinu; je to dobrák, který horuje pro práci, protože sám nikdy nic nedělal. V životě prý nepracoval ani zestálý vojenský lékař Čebutykin, ale ten pro nic nehoruje, pro něho je všechno «*prašť jako uhod*». Štábní kapitán Solený si představuje, že je Lermontov, a pořád na sebe lije voňavku (patrně smrdí). Také on miluje Irinu, a hrozí, že nestrpí šťastného soka. Irina nemiluje nikoho. Hodně se tu mluví. Pro Čechovovy nehrdinské hrdiny řeč představuje modus vivendi - pro ně je důležitější mluvit, než něco říci: slovy se pokoušejí zadržet věci, jež se jim vymykají z rukou, jež se jim už vymkly; věci se tak proměňují ve svou náhražku - slovo, a drama v komedii. Ženy i muži, kterým chybí tragická velikost, tu exhibují své tragické pocity. Jenomže ty jejich osobní

Pokračování na obálce